

दुष्टांचा अंत

अग्रिमय अंतम न्यायदंड

देयान डेलचेव्ह,
एड्रियन एबेन्स आणि डानुतासिन ब्राउन

एड्रियन एबेन्स आणि डानुतासन ब्राउन

दुष्टांचा अंत
अग्निमय अंतिम न्यायदंड

MARANATHA
M E D I A

maranathamedia.com

मार्च, २०१९

सामग्री

देवाकडून आग खाली आली.....	5
शब्द आणि निसर्गाचा आरसा.....	8
मानव आणि पृथ्वी यांच्यातील संबंध.....	10
पूर त्याच तत्वावर चालतो.....	13
कायद्याचा आरसा.....	16
क्रूसाचे वधस्तंभाचे प्रकटीकरण.....	20
देवाचा चेहरा लपविणे.....	21
न्यायदंड.....	26
अग्नीचा दैवी नमुना.....	31
दैवी नमुना आणि भविष्यवाणीचा आत्मा.....	33
मोठ्या वादातील शेवटचे वर्णन.....	39
श्रम किंवा बाह्य शक्तीशिवाय नष्ट झाले.....	47
देवाचे तेजस्वी व्यक्तिमत्व.....	49
देवाकडून आग?.....	53
शिक्षेचे प्रमाण.....	61
निष्कर्ष.....	64

देवाकडून आग खाली आली

अनेक लोकांसाठी सहस्रकानंतरच्या अग्निमय न्यायाचे वर्णन हे देव लोकांना थेट मारतो याचा अंतिम पुरावा आहे:

ती हजार वर्षे संपल्यावर सैतानाला कैदेतून बंधमुक्त करण्यात येईल; आणि तो 'पृथ्वीच्या चार कोपऱ्यांतील गोग' व 'मागोग' ह्या राष्ट्रांना ठकवण्यास व त्यांना लढण्यासाठी एकत्र करण्यास बाहेर येईल; त्यांची संख्या समुद्राच्या वाळूइतकी आहे.

त्यांनी 'पृथ्वीच्या विस्तारावर' फिरून पवित्र जनांची छावणी व 'प्रिय' नगर वेढले; 'तेव्हा [देवापासून] स्वर्गातून अग्नी उतरला आणि त्याने' त्यांना 'खाऊन टाकले.' त्यांना ठकवणाऱ्या सैतानाला 'अग्नीच्या' व 'गंधकाच्या' सरोवरात टाकण्यात आले; त्यात ते श्वापद व खोटा संदेष्टा आहे; तेथे त्यांना रात्रंदिवस युगानुयुग पीडा भोगावी लागेल.

प्रकटीकरण २०:७-१०

अशा कठीण मजकुराच्या संयोजनात शास्त्राचे वरवरचे वाचन केल्याने, केवळ देव मारतो या कल्पनेकडे सहजपणे कोणीतरी वळू शकत नाही, तर नरक कायमचा राहिल असेही म्हणता येईल, कारण प्रकटीकरणाच्या आधी आपल्याला त्याच घटनेबद्दल खालील विधान आढळते:

त्यांच्या पीडेचा 'धूर युगानुयुग वर येतो;' आणि जे श्वापदाला व त्याच्या मूर्तीला नमन करतात त्यांना, आणि जो कोणी त्याच्या नावाची खूण धारण करून घेतो त्याला 'रात्रंदिवस' विश्रांती मिळत नाही." प्रकटीकरण १४:११

सत्याच्या अपरिवर्तनीय पायावर उभे राहण्यासाठी, बायबलमधूनच उद्भवलेल्या बायबलच्या अर्थ लावण्याच्या नियमांचे पालन करण्यासाठी आगमन चळवळीचे आवाहन करण्यात आले: जे लोक तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्यात गुंतलेले आहेत ते फादर मिलर यांनी स्वीकारलेल्या योजनेनुसार शास्त्रवचनांचा शोध घेत आहेत.. "भविष्यवाणींचे दृश्ये आणि भविष्यसूचक कालक्रम" या छोट्या पुस्तकात, फादर मिलर बायबल अभ्यास आणि अर्थ लावण्यासाठी खालील साधे पण बुद्धिमान

आणि महत्वाचे नियम देतात: {RH नोव्हेंबर २५, १८८४, परिच्छेद २३}

“१. बायबलमध्ये सादर केलेल्या विषयाशी प्रत्येक शब्दाचा योग्य संबंध असला पाहिजे; २. सर्व शास्त्र आवश्यक आहे, आणि परिश्रमपूर्वक वापर आणि अभ्यासाने ते समजू शकते; ३. शास्त्रात प्रकट केलेली कोणतीही गोष्ट विश्वासाने मागणाऱ्यांपासून लपून राहू शकत नाही किंवा राहणार नाही, डगमगू नये; ४. सिद्धांत समजून घेण्यासाठी, सर्व शास्त्रे आणा एकत्रतुम्हाला ज्या विषयावर जाणून घ्यायचे आहे, त्या प्रत्येक शब्दाचा योग्य प्रभाव पडू द्या; आणि जर तुम्ही तुमचा सिद्धांत विरोधाभास न ठेवता तयार करू शकत असाल, तर तुम्ही चुकू शकत नाही.; ५. शास्त्र हे स्वतःचे स्पष्टीकरण देणारे असले पाहिजे, कारण ते स्वतःच एक नियम आहे. जर मी एखाद्या शिक्षकावर अवलंबून राहून मला समजावून सांगतो आणि त्याने त्याचा अर्थ अंदाज लावला पाहिजे किंवा त्याच्या पंथीय पंथामुळे किंवा शहाणा विचार केल्यामुळे तो तसाच असावा अशी इच्छा असेल, तर त्याचा अंदाज, इच्छा, पंथ किंवा ज्ञान हा माझा नियम आहे, बायबल नाही.” वरील गोष्टी या नियमांचा एक भाग आहेत; आणि बायबलच्या अभ्यासात आपण सर्वांनी दिलेल्या तत्वांचे पालन केले पाहिजे. {RH नोव्हेंबर २५, १८८४, परिच्छेद २३-२५} जेव्हा एखाद्या विशिष्ट विषयावरील सर्व शास्त्रवचने एकमताने येतात तेव्हाच आपण खात्री बाळगू शकतो की आपला सिद्धांत सत्य आहे. अग्नीच्या तळ्यात दुष्टांचा थेट निर्वाहक म्हणून देवाला सादर करणाऱ्या व्याख्येतील सर्वात मोठा विरोधाभास म्हणजे येशू ख्रिस्ताचे जीवन. ख्रिस्त त्याच्या पित्याचे चरित्र पूर्णपणे प्रकट करण्यासाठी आला होता आणि जेव्हा आपण पृथ्वीवरील त्याच्या जीवनाकडे पाहतो तेव्हा आपल्याला निश्चितपणे कळू शकते की देव कसा आहे: येशूने त्याला म्हटले : “फिलिप्पा, मी इतका काळ तुमच्याजवळ असूनही तू मला ओळखत नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे त्याने पित्याला पाहिले आहे; तर ‘आम्हांला पिता दाखवा’ असे तू कसे म्हणतोस? योहान १४:९

मी पृथ्वीवर तुझे गौरव केले आहे; तू मला जे काम करायला दिले ते मी पूर्ण केले आहे... (६) जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे. योहान १७:४, ६ चांगल्या शोमरोनी माणसाचे कार्य हे ख्रिस्ताचे जगाप्रती असलेले ध्येय दर्शवते. आपला तारणारा देवाचे चरित्र प्रकट करण्यासाठी, मानवावरील त्याच्या प्रेमाचे प्रतिनिधित्व

करण्यासाठी आला. सर्व आपत्कालीन परिस्थितीत पित्याने केले असते तसे त्याने केले. ख्रिस्ताने आपल्यासाठी असे प्रेम प्रकट केले जे मानवाचे प्रेम कधीही बरोबरी करू शकत नाही. जे त्याचे शत्रू होते त्यांना वाचवण्यासाठी तो मरण पावला; त्याने त्याच्या खुन्यांसाठी प्रार्थना केली. एचएम १ ऑक्टोबर १८९७.

जेव्हा ख्रिस्त पृथ्वीवर होता तेव्हा त्याने कोणालाही मारले नाही: हेरोद आणि दुष्ट अधिकाऱ्यांनी नीतिमानाला मारले, पण ख्रिस्ताने कधीही कोणालाही मारले नाही, आणि आपण त्याच्या आत्म्याला श्रेय देऊ शकतो छळ - कारण लोकांना विवेकाचे स्वातंत्र्य हवे आहे - त्याच्या मूळापर्यंत - सैतान. Ms62-1886.64 प्रकटीकरण २० मध्ये वर्णन केलेल्या कोणत्याही घटनेचा, देवाच्या पुत्राने पृथ्वीवर असताना त्याच्या पित्याला दिलेल्या प्रकटीकरणाच्या विरुद्ध असू शकत नाही. हे लक्षात ठेवून आपण प्रकटीकरण २०:७-१० मधील घटनांना कारणीभूत ठरणाऱ्या घटकांचे परीक्षण करू, जसे की ते संपूर्ण बायबलमध्ये स्पष्ट केले आहेत.

शब्द आणि निसर्गाचा आरसा

शास्त्र आपल्याला सांगते की देवाने (१) त्याच्या वचनाने जग निर्माण केले, (२) तो त्याच वचनाने ते टिकवून ठेवत आहे आणि (३) हा शब्द त्याचा एकुलता एक पुत्र आहे: परमेश्वराच्या शब्दाने आकाश निर्माण झाले; त्याच्या मुखशवासाने आकाशातील सर्व सैन्य निर्माण झाले. (९) कारण तो बोलला आणि अवघे झाले; त्याने आज्ञा केली आणि सर्वकाही स्थिर झाले. स्तोत्र ३३:६, ९

प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. तोच प्रारंभी देवासह होता. सर्वकाही त्याच्या द्वारे झाले आणि जे काही झाले ते त्याच्यावाचून झाले नाही.

योहान १:१-३

तो अदृश्य देवाचे प्रतिरूप आहे; तो सर्व उत्पत्तीत ज्येष्ठ आहे; कारण आकाशात व पृथ्वीवर असलेले, दृश्य व अदृश्य असलेले, राजे, अधिपती, सत्ताधीश किंवा अधिकारी असलेले, जे काही आहे ते सर्व त्याच्यामध्ये निर्माण झाले; सर्वकाही त्याच्या द्वारे व त्याच्यासाठी निर्माण झाले आहे; कलस्सैकर १:१५-१७ सर्व गोष्टी देवाच्या पुत्राद्वारे "अस्तित्वात" असल्याने, त्याचा अर्थ असा की त्याच्या शक्तीचे सतत कार्य न केल्यास, संपूर्ण अराजकता निर्माण होईल. ए.टी. जोन्स यांनी हे कसे व्यक्त केले ते पहा:

विज्ञानात, एकता म्हणजे एकत्र धरणे. पण एकता म्हणजे काय? विज्ञान फक्त एवढेच उत्तर देऊ शकते की, "एकता" हा शब्द दोन लॅटिन शब्दांपासून बनलेला आहे, को आणि हेरेरे, ज्याचा अर्थ एकत्र धरणे आहे; दुसऱ्या शब्दांत, एकता म्हणजे एकता; हेच उत्तर आहे. त्यापेक्षा चांगले उत्तर आहे. देवाचे उत्तर आहे आणि तो आपल्याला सांगतो की एकता ही येशूमध्ये प्रकट झालेली देवाची शक्ती आहे.

निर्मितीमध्ये ख्रिस्त; कारण त्याच्याद्वारे सर्व गोष्टी एकत्रित होतात, एकत्र येतात, एकत्र राहतात; तेच एकता आहे.. जीसीबी/जीसीडीबी १८९३, पृष्ठ ४४१. ६, ७

जगातील प्रत्येक गोष्ट देवाच्या वचनातील शक्तीने - आपल्या प्रभु येशू ख्रिस्ताने - टिकवली आहे. परंतु एक गोष्ट अशी आहे जी या शक्तीने टिकवून ठेवलेली व्यवस्था अस्थिर करू शकते आणि ती गोष्ट म्हणजे पाप:

तो म्हणाला, “तू हे काय केलेस? ऐक! तुझ्या भावाचे रक्त भूमीतून माझ्याकडे ओरड करत आहे. तर आता तुझ्या हातून तुझ्या भावाचे पडलेले रक्त प्राशन करण्यास ज्या भूमीने तोंड उघडले आहे, तिचा तुला शाप आहे; तू जमिनीची मशागत करशील तेव्हा ती ह्यापुढे तुला आपले सत्त्व देणार नाही, तू पृथ्वीवर परागंदा व भटकणारा होशील.”
उत्पत्ति ४:१०-१२

पृथ्वी शोक करते आणि कोमेजते, जग कोमेजते आणि कोमेजते, पृथ्वीवरील गर्विष्ठ लोक कोमेजतात. (५) पृथ्वी तिच्या रहिवाशांमुळे भ्रष्ट झाली आहे; कारण त्यांनी कायदे मोडले आहेत, नियम बदलले आहेत, सार्वकालिक करार मोडला आहे. (६) म्हणून शापाने पृथ्वी गिळंकृत केली आहे, आणि त्यात राहणारे लोक उजाड झाले आहेत; म्हणून पृथ्वीवरील रहिवासी जाळले गेले आहेत आणि थोडेच लोक शिल्लक आहेत. यशया २४:३-६

मानव आणि पृथ्वी यांच्यातील संबंध

लक्षात घ्या की काईनने त्याच्या भावाच्या हत्येमुळे आलेल्या शापात निर्जीव प्रकृतीचा समावेश होता. याचे कारण असे की पृथ्वीवरील सृष्टीचा प्रमुख (सत्ताधारी) म्हणून आदाम निसर्गाशी एका दैवी नमुन्यात संबंधात होता:

मग देव बोलला, “आपल्या प्रतिरूपाचा व आपल्याशी सदृश असा मनुष्य आपण करू; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी, ग्रामपशू, अवघी पृथ्वी आणि पृथ्वीवर रांगणारे सर्व प्राणी ह्यांवर ते सत्ता चालवतील.” देवाने त्यांना आशीर्वाद दिला; देव त्यांना म्हणाला, “फलद्रूप व्हा, बहुगुणित व्हा, पृथ्वी व्यापून टाका व ती सत्तेखाली आणा; समुद्रातील मासे, आकाशातील पक्षी व पृथ्वीवर संचार करणारे सर्व प्राणी ह्यांवर सत्ता चालवा.”

उत्पत्ति १:२६, २८

आदाम पतन पावल्यानंतर, पृथ्वी आणि त्यातील प्रत्येक गोष्ट देवाविरुद्धच्या त्याच्या बंडाचे प्रतिबिंब पडू लागली. हे प्राण्यांच्या अत्याचाराच्या आणि विषारी तणांच्या वनस्पतींच्या घटना स्पष्ट करते:

आदामाला तो म्हणाला, “तू आपल्या स्त्रीचे ऐकलेस आणि ज्या झाडाचे फळ खाऊ नकोस म्हणून मी तुला आज्ञा केली होती त्याचे फळ तू खाल्लेस; म्हणून तुझ्यामुळे भूमीला शाप आला आहे; तू आयुष्यभर कष्ट करून तिचा उपज खाशील; ती तुला काटे व कुसळे देईल; तू शेतातले पीक खाशील” उत्पत्ति ३:१७, १८

दैवी नमुन्यात पृथ्वी आणि त्यावरील सर्व काही मानवाचा आरसा आहे. देवाने हे यासाठी केले जेणेकरून मनुष्य निसर्गातील घटनांकडे पाहू शकेल आणि पापामुळे देवाशी आणि नीतिमत्तेशी असलेल्या त्याच्या नातेसंबंधात काहीतरी चूक आहे हे ओळखू शकेल. निसर्गातील अराजकता ही मानवाच्या मानसिकतेतील अराजकतेचे

प्रकटीकरण होती, जेणेकरून मनुष्याला एक दृश्यमानता मिळेल जेणेकरून तो सहजपणे समजून घेऊ शकेल आणि नंतर पश्चात्ताप करू शकेल. जर मनुष्य देवाशी सुसंगत असेल, तर पृथ्वी देखील चांगले फळ देऊन ते प्रतिबिंबित करेल.

म्हणूनच, जेव्हा इस्राएलच्या सभोवतालच्या राष्ट्रांनी त्यांच्या मूर्तिपूजेतच राहण्याचा आग्रह धरला, तेव्हा त्यांना ज्या भूमीवर ते राहत होते त्या भूमीवरून त्यांच्या स्वतःच्या बंडाचे पुढील प्रतिबिंब मिळाले: त्यांचा देशही भ्रष्ट झाला आहे, म्हणून त्यांच्या दुष्टतेमुळे मी त्यांचा समाचार घेत आहे व तो देश आपल्या रहिवाशांचा त्याग करीत आहे. तुमच्यापूर्वीच्या राष्ट्रांचा जसा ह्या देशाने त्याग केला² तसा तुम्ही देश भ्रष्ट केल्यास तुमचाही त्याने त्याग करू नये. लेवीय १८:२५, २८

देवाच्या शत्रूने त्यावर काय पेरले होते ते देखील पृथ्वी प्रकट करते: तेव्हा घरधऱ्याच्या दासांनी येऊन त्याला म्हटले, ‘महाराज, आपण आपल्या शेतामध्ये चांगले बी पेरले ना? तर मग त्यात निदण कोठून आले?’²⁸ तो त्यांना म्हणाला, ‘हे काम कोणा वैज्याचे आहे.’ दासांनी त्याला म्हटले, ‘तर आम्ही जाऊन ते जमा करावे अशी आपली इच्छा आहे काय?’

मत्तय १३:२७, २८

प्रभूच्या शेतातील शत्रू सैतान होता, ज्याने आपल्या पहिल्या पालकांच्या पतनानंतर आपल्या जगावर मालकी हक्क सांगितला:

एके दिवशी देवपुत्र परमेश्वरासमोर हजर होण्यासाठी आले आणि त्यांच्यामध्ये सैतानही आला. (७) तेव्हा परमेश्वराने सैतानाला विचारले, “तू कुठून आलास?” तेव्हा सैतानाने परमेश्वराला उत्तर दिले, “पृथ्वीवर इकडे तिकडे फिरत आणि तिच्यावर वर-खाली फिरत राहिलो आहे.” ईयोज १:६, ७

मग सैतानाने त्याला उंचावर नेऊन त्याला जगातील सर्व राज्ये एका क्षणात दाखवली; आणि त्याला म्हटले, “ह्यांच्यावरचा सर्व अधिकार व ह्यांचे वैभव मी तुला देईन, कारण हे मला सोपवून दिले आहे व माझ्या मनास येईल त्याला मी हे देतो. म्हणून तू मला नमन करशील तर हे सर्व तुझे होईल.” लूक ४:५-७

ह्यापुढे मी तुमच्याबरोबर फार बोलणार नाही, कारण जगाचा अधिकारी येतो; तरी माझ्यावर त्याची काही सत्ता नाही; योहान १४:३०

म्हणून आदामाच्या पतनाच्या दिवसांपासून पृथ्वी त्याच्या नवीन मालकाच्या, सैतानाच्या प्रभावाद्वारे देवाविरुद्धच्या बंडाच्या आदामाच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब पाडते.

पापाच्या शापाखाली सर्व निसर्ग मानवाला देवाविरुद्ध बंडाचे चारित्र्य आणि परिणाम पाहण्यास साक्षीदार होता. जेव्हा देवाने मानवाला निर्माण केले तेव्हा त्याने त्याला पृथ्वीवर आणि सर्व सजीव प्राण्यांवर राज्य करायला लावले. जोपर्यंत आदाम स्वर्गाशी एकनिष्ठ राहिला तोपर्यंत सर्व निसर्ग त्याच्या अधीन होता. परंतु जेव्हा त्याने दैवी नियमाविरुद्ध बंड केले तेव्हा कनिष्ठ प्राणी त्याच्या नियमाविरुद्ध बंड करत होते. अशाप्रकारे, प्रभु, त्याच्या महान दयेने, लोकांना त्याच्या नियमाचे पावित्र्य दाखवत असे आणि त्यांच्या स्वतःच्या अनुभवाने, ते बाजूला ठेवण्याचा धोका पाहण्यास त्यांना मार्गदर्शन करत असे, अगदी थोड्या प्रमाणात तरी. पीपी ५९, ६०

मानव केवळ फसव्याच्या ताब्यात आला नाही तर पृथ्वी, मानवाचे अधिपत्य, शत्रूने बळकावले. {बायबल इको १५ जुलै १८९३}

पूर त्याच तत्त्वावर चालतो

जर ख्रिस्ताद्वारे देवाची कृपा नसती तर सैतानाने त्याच्या सर्व प्रजेचा नाश केला असता. जेव्हा लोक त्याच्या तत्त्वज्ञानाचे - पापाचे - एजंट बनतात तेव्हाच सैतान त्यांचा फायदा घेतो. अशाप्रकारे जलप्रलयापूर्वीच्या काळात, त्याला आनंद झाला की मानवजातीने त्याचे चारित्र्य प्रतिबिंबित केले. लोक इतके एकत्र आले आणि त्यांच्या पापांमध्ये स्वतःला सिद्ध केले की यामुळे संपूर्ण जगात ख्रिस्तामध्ये देवाची टिकवून ठेवणारी शक्ती मागे पडली:

तेव्हा परमेश्वर म्हणाला, “मनुष्य भ्रांत झाल्यामुळे माझ्या आत्म्याची त्याच्या ठायी सर्वकाळ सत्ता राहणार नाही; तो देहधारी आहे; तथापि मी त्याला एकशे वीस वर्षांचा काळ देईन.” उत्पत्ति ६:३

जलप्रलयापूर्वीचे लोक नोहाद्वारे देवाच्या दयाळू आमंत्रणाला नाकारत होते आणि ख्रिस्ताच्या विनवणी करणाऱ्या आत्म्याला नाकारत होते. देवाने भाकीत केले होते की, दुष्टतेत खोलवर जाण्याच्या या वेगाने, १२० वर्षांनंतर, लोक स्वतःमध्ये ख्रिस्ताला पूर्णपणे वधस्तंभावर खिळतील आणि अशा प्रकारे ख्रिस्तामध्ये देवाची टिकवणारी शक्ती काढून टाकली जाईल/वधस्तंभावर खिळली जाईल आणि पृथ्वीला त्यांच्या पतनाचे स्वरूप पूर्णपणे प्रकट करण्याची परवानगी दिली जाईल: कारण ते हे बुद्धिपुरस्सर विसरतात की, पूर्वी देवाच्या शब्दाने आकाश आणि पाण्यातून पाण्याच्या योगे घडलेली अशी पृथ्वी ही झाली; त्याच्या योगे तेव्हाच्या जगाचा पाण्याने बुडून नाश झाला; पण आताचे आकाश व पृथ्वी ही त्याच शब्दाने अग्नीसाठी राखलेली आहेत; म्हणजे न्यायनिवाड्याचा व भक्तिहीन लोकांच्या नाशाचा दिवस येईपर्यंत राखून ठेवलेली आहेत. २ पेत्र ३:५-७

जलप्रलयापूर्वीच्या लोकांना हे माहित नव्हते की ख्रिस्ताची शक्ती ही जगाच्या घटकांना एकत्र आणणारी शक्ती आहे. त्यांना वाटले की निसर्गाच्या प्रक्रिया निसर्गात असलेल्या

एका अंतर्निहित शक्तीने टिकून आहेत आणि म्हणूनच येणाऱ्या जलप्रलयाबद्दल नोहाचा इशारा त्यांना तर्कहीन वाटला. तथापि, पवित्र शास्त्र आपल्याला सांगते की सर्वकाही टिकवून ठेवणारी शक्ती म्हणजे ख्रिस्त - देवाचे जिवंत वचन. येथे पेत्र दाखवतो की पाण्याचा पूर आणणारी हीच प्रक्रिया सहस्रकानंतर अग्निमय पूर आणेल आणि जसे पहिले देवाच्या जिवंत वचनाच्या क्रूसावर चढवल्यामुळे झाले होते, तसेच नंतरचे देखील त्याच प्रक्रियेमुळे होईल. जलप्रलयापूर्वीच्या लोकांची अंतःकरणे ख्रिस्ताच्या विनंतीला पूर्णपणे नकार देऊन पूर्णपणे कठोर झाली होती; त्याच्या आत्म्याला त्यांचा शेवटचा प्रतिसाद म्हणजे त्याला मारण्यासाठी झटका मारणे. जलप्रलयापूर्वी जगलेल्या लोकांच्या पापांद्वारे देवाच्या आत्म्याला बाहेर काढणे हे त्या पूराचे कारण होते:

त्यांनी इशारा नाकारल्यामुळे, देवाचा आत्मा पापी वंशातून काढून घेण्यात आला आणि ते प्रलयाच्या पाण्यात नष्ट झाले. GC 431.1

स्वतःच्या पापाबद्दल तीव्र पश्चात्तापाने भरलेला आणि हाबेलच्या मृत्यूने आणि कार्झनच्या नकाराने दुष्पट शोक करणारा, आदाम दुःखाने तो खाली वाकला. त्याने व्यापक भ्रष्टाचार पाहिला जो शेवटी प्रलयाद्वारे जगाचा नाश करणार होता; पीपी ८२.२ उत्पत्ति ६ चे काळजीपूर्वक वाचन केल्याने हे स्पष्ट होते:

उत्पत्ति ६:१३-१४ आणि देव नोहाला म्हणाला, सर्व प्राण्यांचा अंत माझ्यासमोर आला आहे; कारण त्यांच्यामुळे पृथ्वी हिंसाचाराने भरली आहे; आणि पाहा, मी त्यांचा पृथ्वीसह नाश करीन. (१४) गोफर लाकडाचे एक तारू बनव; तारवात खोल्या बनव आणि त्यात आत आणि बाहेर डांबर लाव.

जर आपण हिब्रू भाषेतील destroy या शब्दाचे परीक्षण केले तर आपल्याला दिसेल की त्याचा अर्थ असा आहे:

एच ७८४३: एक आदिम मूळ; क्षय होणे, म्हणजे (कारणात्मक) नाश (शब्दशः किंवा लाक्षणिक अर्थाने) -- मारणे, टाकून देणे, भ्रष्ट करणे (-अर, वस्तू), नष्ट करणे (-अर, -उद्योग), गमावणे, मारणे, नाश पावणे, गळती, बिघडवणे, X पूर्णपणे, वाया घालवणे(-r).

हेच शब्द तेराव्या वचनाच्या अगोदरच्या वचनांमध्ये देखील वापरलेले आहेत.

उत्पत्ति ६:११-१२ देवासमोर पृथ्वीही भ्रष्ट झाली होती [H7843] आणि पृथ्वी हिंसाचाराने भरली होती. (१२) देवाने पृथ्वीकडे पाहिले तर ती भ्रष्ट झाली होती [H7843]; कारण पृथ्वीवरील सर्व प्राण्यांनी आपले मार्ग भ्रष्ट केले होते.

जर आपण "destroy" हा शब्द वापरला, जो अनुवादकांनी उत्पत्ती ६:१३ मध्ये त्याच हिब्रू शब्दासाठी वापरला होता, तर मजकूर खालीलप्रमाणे असेल:

उत्पत्ति ६:११-१२ देवासमोर पृथ्वीचा नाश झाला होता आणि ती हिंसाचाराने भरली होती. (१२) देवाने पृथ्वीकडे पाहिले आणि ती नष्ट झाली होती; कारण पृथ्वीवरील सर्व प्राण्यांनी आपला मार्ग बिघडवला होता.

पृथ्वी स्वतःच माणसांच्या अनैतिकता आणि हिंसाचाराने रंगलेली होती आणि म्हणूनच देवाने पाहिले की पृथ्वी त्याच्या शेवटच्या टप्प्यात माणसाच्या बंडखोरीला व्यक्त करेल.. म्हणूनच येशूने त्याच्या पृथ्वीवरील जीवनाच्या काळात लोकांना म्हटले: आणि जर कोणी माझे शब्द ऐकतो आणि त्यावर विश्वास ठेवत नाही, तर मी त्याचा न्याय करत नाही. कारण मी जगाचा न्याय करण्यासाठी नाही तर जगाचे तारण करण्यासाठी आलो आहे. (४८) जो मला नाकारतो आणि माझे शब्द स्वीकारत नाही त्याच्याकडे एक आहे जो त्याचा न्याय करतो: मी जे वचन बोललो आहे तेच शेवटच्या दिवशी त्याचा न्याय करेल. योहान १२:४७-४८

येथे येशू त्याच्या वचनात कार्य करणाऱ्या न्यायाच्या कार्यापासून स्वतःला वेगळे करतो हे दाखवण्यासाठी की त्याच्या वचनात, जे "गोष्टींना आधार देते" (इब्री १:३), त्याच्याकडे एक स्वतंत्र आणि निष्पक्ष मध्यस्थ आहे जो लोकांच्या दुष्टतेचे प्रतिबिंब पाडतो आणि जेव्हा ते पश्चात्ताप करण्यास नकार देतात तेव्हा त्यांना शिक्षा करतो. यामुळे, जेव्हा ख्रिस्त दुसऱ्यांदा परत येतो तेव्हा त्याचे प्रतिनिधित्व खालील प्रकारे केले जाते:

आणि मी आकाश उघडलेले पाहिले, आणि एक पांढरा घोडा पाहिला; आणि त्याच्यावर बसलेला त्याला विश्वासू आणि खरा असे म्हटले गेले, आणि तो नीतिमत्त्वाने न्याय करतो आणि युद्ध करतो. (१२) त्याचे डोळे अग्नीच्या ज्वालेसारखे होते आणि त्याच्या डोक्यावर अनेक मुकुट होते; आणि त्याच्यावर एक नाव लिहिलेले होते, जे त्याच्याशिवाय कोणालाही माहीत नव्हते. (१३) त्याने रक्ताने भिजवलेले वस्त्र परिधान केले होते आणि त्याचे नाव देवाचे वचन असे आहे. (१४) आणि स्वर्गातील सैन्य

पांढऱ्या घोड्यांवर बसून त्याच्या मागे चालले, त्यांनी पांढरे आणि स्वच्छ, उत्तम तागाचे कपडे घातले होते. (१५) आणि त्याच्या तोंडातून एक धारदार तलवार निघत होती, जेणेकरून त्याने राष्ट्रांना मारावे; आणि तो लोखंडाच्या दंडाने त्यांच्यावर राज्य करील; आणि तो सर्वशक्तिमान देवाच्या तीव्रतेचा आणि क्रोधाचा द्राक्षकुंड तुडवतो... प्रकटीकरण १९:११-१५

कायद्याचा आरसा

येशू त्याच्या पित्याच्या व्यक्तिमत्त्वाचे प्रतिनिधी म्हणून परत येतो. देवाचे जिवंत वचन म्हणून, तो देवाच्या प्रेमाच्या नियमाच्या तत्वांना मूर्त रूप देतो. परंतु हेच प्रेम जे सर्व पश्चात्तापी पाप्यांना वाचवण्यात कार्य करते, त्याच वेळी ते दुष्टांमध्ये "घातक सुगंध" बनते:

जो देव आम्हांला सर्वदा ख्रिस्ताच्या ठायी जयोत्सवाने नेतो, आणि सर्व ठिकाणी आमच्या द्वारे आपल्याविषयीच्या ज्ञानाचा परिमल प्रकट करतो, त्याची स्तुती असो. तारणप्राप्ती होत असलेले आणि नाश होत असलेले अशा लोकांसंबंधाने आम्ही देवाला संतोषदायक असा ख्रिस्ताचा परिमल आहोत; एकाला मृत्यूचा मरणसूचक गंध, आणि एकाला जीवनाचा जीवनसूचक गंध आहोत. हे कार्य करण्यास कोण लायक आहे? २ करिंथकर २:१४-१६

नीतिमानांसाठी जीवन देणारे देवाचे प्रेम दुष्टांसाठी प्राणघातक आहे. काळजीपूर्वक लक्षात घ्या की प्रेम त्याचे गुण बदलत नाही, कारण ते दोन्ही वर्गांच्या लोकांसाठी समान सुगंध आहे, परंतु त्याचा परिणाम कशावर अवलंबून असतो यावर अवलंबून असतो. ते कोणत्या प्रकारच्या व्यक्तीला प्रकट केले आहे. ही प्रक्रिया या वस्तुस्थितीद्वारे स्पष्ट केली जाते की जेव्हा दुष्ट लोक देवाला त्याच्या अस्तित्वाप्रमाणे पाहतात - पूर्ण निःस्वार्थ प्रेम, तेव्हा या उपस्थितीच्या प्रकाशात त्यांची पापे त्यांच्या वास्तविक विशालतेत प्रकट होतात, सत्याच्या शुद्ध प्रकाशाने त्यांची स्वतःची फसवणूक वाहून जाते आणि अशा प्रकारे पापाचे घातक परिणाम त्यांच्यावर पडतात, जे "पापाचे वेतन मृत्यू आहे" याची पुष्टी करते (रोम ६:२३). जर देव त्या मृत्यूचा स्रोत असता, तर वचनात असे म्हटले पाहिजे की पापासाठी देवाचे वेतन मृत्यू आहे. परंतु देव मृत्यूचा स्रोत नाही. म्हणून पापाला दुष्टांना जाळून

टाकण्याची परवानगी देऊन, मृत्यू स्वतःच अस्तित्वात नाहीसा होतो:
आणि मृत्यू आणि नरक यांना अग्नीच्या तळ्यात टाकण्यात आले. हे दुसरे मरण आहे.
प्रकटीकरण २०:१४

जर देव या न्यायाचा थेट अंमलबजावणी करणारा असेल तर देवामध्ये मृत्यू अमर होईल. तरीही आपल्याला माहित आहे की आपल्या स्वर्गीय पित्यामध्ये अजिबात अंधार नाही:

प्रत्येक उत्तम देणगी आणि प्रत्येक परिपूर्ण देणगी वरून येते आणि प्रकाशाच्या पित्यापासून येते, ज्याच्याजवळ अस्थिरता नाही, किंवा वळणाची सावली नाही.

याकोब १:१७

म्हणून आम्ही त्याच्याकडून ऐकलेला संदेश हा आहे की, देव प्रकाश आहे आणि त्याच्यामध्ये मुळीच अंधार नाही. १ योहान १:५

मानवांसाठी हे समजणे इतके कठीण का आहे की सृष्टी पापाला कशा प्रकारे प्रतिसाद देते किंवा प्रतिक्रिया देते, आणि म्हणूनच देवाला नाश करणारा म्हणून गैरसमजते? कारण ख्रिस्ताचे मन नसताना आपण स्वतःच लहान नाशक आहोत, आपल्या देहधर्मी पित्याच्या प्रतिमेत बनलेले - जो सैतान आहे आणि तोच खरा नाशक आहे (योहान ८:४४, प्रकटीकरण ९:११). आपण जेव्हा नियम आणि नियम पाळणाऱ्याकडे पाहतो, तेव्हा आपण आरशात पाहिल्याप्रमाणे स्वतःचेच चेहरा पाहतो.

कारण जर कोणी वचन ऐकणारा असेल आणि त्याप्रमाणे वागणारा नसेल, तर तो काचेत [आरशात] आपले नैसर्गिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे... याकोब १:२३ कायद्याच्या प्रतिबिंबित गुणधर्माबाबत शास्त्रात अनेक उदाहरणे दिली आहेत. जेव्हा येशूच्या शिष्यांनी वांशिक असहिष्णुतेचे राष्ट्रीय पाप स्वतःमध्ये ठेवले तेव्हा त्याने अशा प्रक्रियेच्या विकासाची परवानगी दिली: नंतर येशू तेथून निघून सोर व सीदोन ह्या भागात गेला.

आणि पाहा, त्या भागातील एक कनानी बाई येऊन मोठ्याने म्हणू लागली, “अहो प्रभूजी, दाविदाचे पुत्र, माझ्यावर दया करा. माझी मुलगी भुताने फारच जर्जर केली आहे.” तरी त्याने तिला एका शब्दानेही उत्तर दिले नाही. तेव्हा त्याच्या शिष्यांनी जवळ येऊन त्याला विनंती केली, “तिला पाठवून द्या; कारण ती आमच्यामागून ओरडत येत आहे.” त्याने उत्तर दिले, “इस्राएलाच्या घराण्यातील हरवलेल्या मेंढरांखेरीज इतर

कोणाकडे मला पाठवलेले नाही.”

तेव्हा ती येऊन त्याच्या पाया पडून म्हणाली, “प्रभूजी, मला साहाय्य करा.” त्याने उत्तर दिले, “मुलांची भाकर घेऊन ती घरच्या कुत्र्यांना घालणे हे ठीक नाही!” तिने म्हटले, “खरेच, प्रभूजी; तरी घरची कुत्रीही आपल्या धन्यांच्या मेजावरून पडलेला चुरा खातात.” तेव्हा येशूने तिला उत्तर दिले, “बाई, तुझा विश्वास मोठा, तुझी इच्छा सफल होवो.” आणि त्याच घटकेस तिची मुलगी बरी झाली. मत्तय १५:२१-२८

या परिस्थितीत, देवाचे जिवंत नियम / देवाचे वचन या नात्याने, येशूने त्याच्या शिष्यांची वांशिक असहिष्णुता त्यांच्याकडे परत प्रतिबिंबित केली जेणेकरून तो त्यांना त्यांचे पाप पाहण्यास मदत करू शकेल आणि सिदोनमधील त्या स्त्रीच्या विश्वासाची चाचणी घेऊ शकेल जिला एका यहुदी मशीहाविरुद्धच्या स्वतःच्या पूर्वग्रहांवर मात करायची होती. आपण पाहू शकतो की या प्रकरणात नियमशास्त्र देवाचे खरे स्वरूप प्रतिबिंबित करत नव्हते, तर शिष्यांच्या पापी विचारांचे प्रतिबिंबित करत होते, कारण शिष्य नियमशास्त्र ऐकत होते आणि ते करत नव्हते:

वचनाप्रमाणे आचरण करणारे असा, केवळ ऐकणारे असू नका; अशाने तुम्ही स्वतःची फसवणूक करता. कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे; याकोब १:२२-२३

श्रीमंत माणूस आणि लाजरच्या येशूच्या दाखल्यात आपल्याला आणखी एक समान उदाहरण सापडते:

आणि असे झाले की, तो भिकारी मरण पावला आणि देवदूतांनी त्याला अब्राहामाच्या उराशी नेले; तो श्रीमंत माणूसही मरण पावला आणि त्याला पुरण्यात आले; (२३) आणि अधोलोकात त्याने वेदनेत असताना आपले डोळे वर केले आणि अब्राहामला दूरवर पाहिले आणि त्याच्या उराशी लाजर होता. (२४) तो ओरडून म्हणाला, “पित्या अब्राहामा, माझ्यावर दया कर आणि लाजरला पाठव, यासाठी की तो आपल्या बोटाचे टोक पाण्यात बुडवून माझी जीभ थंड करील; कारण मी या अग्नीत वेदना भोगत आहे.” लूक १६:२२-२४

या दृष्टान्तात ख्रिस्त लोकांना त्यांच्या स्वतःच्या भूमीवर भेटत होता. ख्रिस्ताचे शब्द ऐकणाऱ्या अनेकांनी मृत्यू आणि पुनरुत्थान दरम्यान अस्तित्वाच्या जाणीवपूर्वक अवस्थेचा सिद्धांत धारण केला होता. तारणहाराला त्यांच्या कल्पना माहित होत्या

आणि त्याने या पूर्वकल्पित मतांमधून महत्त्वाची सत्ये बिंबवण्यासाठी त्याची दृष्टान्त रचना केली. त्याने त्याच्या श्रोत्यांसमोर एक आरसा ठेवला ज्यामध्ये ते स्वतःला देवाशी असलेल्या त्यांच्या खऱ्या नातेसंबंधात पाहू शकतील. त्याने प्रचलित मताचा वापर करून तो सर्वासमोर हा विचार मांडू इच्छित होता की - कोणत्याही माणसाला त्याच्या मालमतेसाठी किंमत नाही; कारण त्याचे जे काही आहे ते फक्त प्रभूने दिलेले आहे. या देणग्यांचा गैरवापर त्याला देवावर प्रेम करणाऱ्या आणि त्याच्यावर विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वात गरीब आणि पीडित माणसापेक्षा कमी करेल. कोल 263.2

या प्रक्रियेचा उद्देश, जिथे कायदा पाप्याच्या विचारसरणीचे प्रतिबिंब पाडतो, तो पाप्याला त्याची उघडी स्थिती पाहण्यास मदत करते - त्याच्या "देवाशी असलेल्या खऱ्या नात्याचे" निदान - त्याला पश्चात्तापाकडे नेणे जेणेकरून तो देवाची विपुल तारण कृपा प्राप्त करण्यास सक्षम होऊ शकेल:

शिवाय, नियमशास्त्र आले जेणेकरून अपराध वाढेल. परंतु जिथे पाप वाढले तिथे कृपा अधिक वाढली. रोमकरांस पत्र ५:२०

परंतु जेव्हा पापी लोकांनी देवाने त्यांना दिलेल्या प्रत्येक संधीला नाकारले आणि त्यांनी स्वतःला त्यांच्या पापांशी पूर्णपणे ओळखले, तेव्हा नियमशास्त्राचे तेच प्रतिबिंबित करणारे कार्य त्यांच्या पापांद्वारे त्यांचा नाश करण्यास अनुमती देईल:

श्रीमंती, शक्ती, प्रतिभा, वक्तृत्व, अभिमान, विकृत तर्क आणि आवड हे सैतानाचे प्रतिनिधी म्हणून रुंद रस्ता आकर्षक बनवण्याचे आणि त्यावर मोहक फुले पसरवण्याचे काम करतात. परंतु जगाच्या उद्धारकर्त्याविरुद्ध त्यांनी उच्चारलेले प्रत्येक शब्द त्यांच्यावर परत प्रतिबिंबित होतील आणि एके दिवशी त्यांच्या दोषी आत्म्यात वितळलेल्या शिशासारखे जळतील. स्वर्गाच्या ढगांमध्ये शक्ती आणि महान वैभवासह येताना ते पाहून ते भय आणि लज्जेने भारावून जातील. मग देवाच्या पुत्राच्या विरुद्ध स्वतःला उंचावणारा धाडसी विरोधक स्वतःला त्याच्या चारित्र्याच्या खऱ्या काळोखात पाहेल. ज्यांचे चारित्र्य पापाने रंगलेले आहे त्यांना देवाच्या पुत्राच्या अवर्णनीय वैभवाचे दर्शन अत्यंत वेदनादायक असेल. ख्रिस्तापासून निघणारा शुद्ध प्रकाश आणि वैभव पश्चात्ताप, लज्जा आणि दहशत जागृत करेल. ते पाठवतील खडकांवर आणि पर्वतांवर वेदनेच्या आक्रोशाने ओरडले, "आमच्यावर पडा आणि सिंहासनावर बसलेल्याच्या चेहऱ्यापासून आणि कोकऱ्याच्या क्रोधापासून आम्हाला लपवा; कारण त्याच्या क्रोधाचा मोठा दिवस आला आहे, आणि कोण टिकू शकेल?"

क्रूसाचे वधस्तंभाचे प्रकटीकरण

क्रूसाचे वधस्तंभाचे रहस्य इतर सर्व रहस्ये स्पष्ट करते. वधस्तंभामधून येणाऱ्या प्रकाशात देवाचे गुण जे आपल्याला भीती आणि विस्मयाने भरलेले होते ते सुंदर आणि आकर्षक दिसतात. दया, कोमलता आणि पालकांचे प्रेम पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्यासह मिसळलेले दिसते. आपण त्याच्या सिंहासनाचे वैभव, उंच आणि उंचावलेले पाहतो, तेव्हा आपण त्याचे चरित्र त्याच्या कृपेच्या प्रकटीकरणात पाहतो आणि "आमचा पिता" या प्रिय पदवीचे महत्त्व पूर्वी कधीही न पाहिलेल्यापेक्षा जास्त समजून घेतो. GC 652.1

वधस्तंभावर हे दिसून येते की पाप खरोखरच मृत्यू आहे. देवाने सुरुवातीपासूनच हे सांगितले आहे:

पण चांगल्या आणि वाईटाचे ज्ञान करून देणाऱ्या झाडाचे फळ खाऊ नको; कारण ज्या दिवशी तू ते खाशील त्या दिवशी तू नक्कीच मरशील. उत्पत्ति २:१७
आदाम आणि हव्वा लगेच मरण पावले नाहीत याचे कारण म्हणजे त्यांच्या जागी ख्रिस्त मरू लागला होता:...जगाच्या स्थापनेपासून वधलेला कोकरा. प्रकटीकरण १३:८

आदामाने सैतानाचे तत्वज्ञान स्वीकारले आणि ते चांगल्या आणि वाईटाच्या ज्ञानाच्या झाडाचे फळ खाण्याद्वारे बाह्यतः प्रकट झाले. या तत्वज्ञानानुसार, देवाला खरोखरच मानवाच्या कल्याणाची काळजी नव्हती आणि त्याच्या देणग्या केवळ असे साधन होते ज्याद्वारे त्याने त्याच्या राज्यात प्रत्येकाला त्याच्या अधीन केले: सर्प स्त्रीला म्हणाला, “तुम्ही खरोखर मरणार नाही; 5कारण देवाला हे ठाऊक आहे की तुम्ही त्याचे फळ खाल त्याच दिवशी तुमचे डोळे उघडतील. आणि तुम्ही देवासारखे बरेवाईट जाणणारे व्हाल.”

उत्पत्ति ३:४, ५

देवाचा चेहरा लपविणे

या विचाराने आदाम आणि त्याची पत्नी असा विश्वास करू लागले की पापामुळे मृत्यू होत नाही तर देव त्याच्या नियमाचे उल्लंघन करणाऱ्याला मारतो. त्यांच्या पतनानंतरची त्यांची प्रतिक्रिया यावरून स्पष्ट होते:

ह्यानंतर शिळोप्याचा वारा सुटला असता परमेश्वर देव बागेत फिरत होता, त्याचा आवाज त्यांना ऐकू आला, तेव्हा परमेश्वर देवाच्या दृष्टीपुढून आदाम व त्याची स्त्री बागेतील झाडांमध्ये लपली. उत्पत्ति ३:८

आदामाच्या सर्व वंशजांच्या मनात हा विचार खोलवर रुजला. आता आपल्याला अधिक सहजपणे समजू शकते की नैसर्गिक माणूस वधस्तंभावरील मृत्यूला देवाचे थेट कृत्य का पाहतो: खरोखर आमचे व्याधी त्याने आपल्यावर घेतले, आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखले. यशया ५३:४

येशूला वधस्तंभावर मारणारा देव नव्हता तर पाप होत , त्याच्या पित्याचा दयाळू चेहरा लपवून: आणि सुमारे नवव्या तासाला येशू मोठ्याने आरोळी मारून बोलला, “एली, एली, लमा सबख्थनी,” म्हणजे “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?” मत्तय २७:४६

येथे येशू स्तोत्र २२ च्या पहिल्या शब्दांमधून बोलत आहे, ज्यामध्ये १००० वर्षांपूर्वी त्याच्या वधस्तंभावरील अनुभवाची भविष्यवाणी करण्यात आली होती. पुढे या स्तोत्रात आपल्याला पित्याने आपल्या पुत्रापासून आपला चेहरा लपवला की नाही याचे सत्य दिसते: कारण त्याने पीडिताची दैन्यावस्था तुच्छ लेखली नाही व तिचा वीट मानला नाही. त्याने आपले मुख त्याच्या दृष्टिआड केले नाही; तर पीडिताने धावा केला तेव्हा त्याने तो ऐकला. स्तोत्रसंहिता २२:२४

पिता तिथे होता आणि त्याने आपल्या पुत्रासोबत दुःख सहन केले, तरीही येशूला ते

जाणवू शकले नाही, कारण जगाच्या पापाच्या अपराधाने त्याला अंधारात वेढले होते; त्या दाट अंधारात देवाची उपस्थिती लपलेली होती. तो अंधाराला आपला मंडप बनवतो आणि मानवी डोळ्यांपासून त्याचे वैभव लपवतो. देव आणि त्याचे पवित्र देवदूत वधस्तंभाच्या बाजूला होते. पिता होता त्याच्या पुत्रासोबत. तरीही त्याची उपस्थिती प्रकट झाली नाही. जर त्याचे तेज मेघातून चमकले असते, तर प्रत्येक मानवी पाहणारा नष्ट झाला असता. आणि त्या भयानक वेळी ख्रिस्ताला पित्याच्या उपस्थितीने सांत्वन मिळणार नव्हते. तो एकटाच द्राक्षारसाचे कुंड तुडवत होता, आणि लोकांपैकी कोणीही त्याच्यासोबत नव्हते. {DA 753.4}

देवाचा निष्कलंक पुत्र वधस्तंभावर लटकला होता, त्याचे शरीर व्रणांनी विव्दळले होते; ते हात अनेकदा आशीर्वाद देण्यासाठी पुढे आले होते, लाकडी पट्ट्यांना खिळे ठोकले होते; ते पाय प्रेमाच्या सेवेत इतके अथक होते, झाडाला टोकलेले; ते शाही डोके काट्यांच्या मुकुटाने टोचले होते; ते थरथरणारे ओठ दुःखाच्या आरोळ्याला आकार देत होते. आणि त्याने जे काही सहन केले - त्याच्या डोक्यावरून वाहणारे रक्ताचे थेंब, त्याचे हात, त्याचे पाय, त्याच्या शरीराला त्रास देणारी वेदना आणि त्याच्या पित्याचा चेहरा लपून बसल्याने त्याच्या आत्म्याला भरून गेलेली अवर्णनीय वेदना - मानवतेच्या प्रत्येक मुलाला बोलतात, घोषित करतात, देवाचा पुत्र तुमच्यासाठीच अपराधाचे हे ओझे वाहून घेण्यास सहमत आहे; तुमच्यासाठी तो मृत्यूचे राज्य खराब करतो आणि स्वर्गाचे दरवाजे उघडतो. डीए ७५५.१

देवाचा चेहरा त्याच्या प्रिय पुत्रापासून लपलेला दिसतो, कारण त्या क्षणी ख्रिस्त पाप वाहणारा होता:

देव आपल्या पुत्राला आपल्या अपराधांसाठी धरून देण्याची परवानगी देतो. तो स्वतः पाप वाहणाऱ्याला न्यायाधीशाचे पात्र धारण करतो, स्वतःला वडिलांच्या प्रेमळ गुणांपासून वंचित ठेवतो. FLB 104.7

देवाने त्याच्या पुत्रावर प्रेम करणे थांबवले नाही. देव प्रेम आहे आणि तो त्याचे व्यक्तिमत्व आणि त्याचे चारित्र्य बदलत नाही. मग पाप वाहकाच्या बाबतीत तो न्यायाधीशाचे पात्र धारण करतो याचा काय अर्थ होतो? याचा अर्थ असा की पाप वाहकाच्या दृष्टिकोनातून आपल्या स्वर्गीय पित्याचे दयाळू गुण दिसत नाहीत, कारण पापाचे तत्वज्ञान त्यांना त्याच्यापासून लपवते. देवापासून वेगळे होण्याची आणि

पापाच्या परिणामांवर सोडण्याची ही स्थिती म्हणजे देवाचा क्रोध: तो, पाप वाहणारा, दैवी न्यायाचा क्रोध सहन करतो आणि तुमच्यासाठी तो स्वतः पाप बनतो. डीए ७५५.१

हे देवाच्या स्वभावातील कोणताही बदल नाही. जिथे तो दया दाखवणे थांबवतो कारण त्याचा संयम संपला आहे. पापी देवाला अशा प्रकारे पाहतो. काईनने आपल्या भावाला मारल्यानंतर हे विचार कसे व्यक्त करतो ते आपण पाहतो: आणि काइन परमेश्वराला म्हणाला, माझी शिक्षा मी सहन करू शकत नाही. (मार्जिन: माझा अपराध क्षमा करण्यापेक्षा मोठा आहे) उत्पत्ति ४:१३

भाषांतरकाराच्या मार्जिन नोट्स दाखवतात की हिब्रू भाषेत काईनला वाटले की त्याचा अपराध अक्षम्य आहे ही कल्पना कशी समाविष्ट आहे. हा विचार डौए-रिम्स १८९९ च्या अमेरिकन आवृत्तीत तसेच वायक्लिफच्या भाषांतरात देखील अनुवादित केला आहे. आणि काइन परमेश्वराला म्हणाला: माझा अपराध मला क्षमा करण्यापेक्षा मोठा आहे. उत्पत्ति ४:१३ (DRA)

आणि काइन परमेश्वराला म्हणाला, माझा दुष्टपणा मला क्षमा करण्यापेक्षा जास्त आहे; उत्पत्ति ४:१३ (विक्लिफ)

उत्पत्ति ४:१३ बदलल्या त्यांच्या भाष्यात अँडम क्लार्क असे म्हणतात:

मूळ शब्दांचे भाषांतर असे केले जाऊ शकते, "माझा गुन्हा क्षमा करण्याइतका मोठा आहे का?" - असे शब्द जे आपण गृहीत धरू शकतो की त्याने काळ्या निराशेच्या उंबरठ्यावर उच्चारले. हे शक्य आहे की [हिब्रू शब्द] एव्हॉन हा शिक्षेपेक्षा गुन्हा दर्शवितो; या अर्थाने तो लेवीय २६:४१; लेवीय २६:४३; १ शमुवेल २८:१०; २ राजे ७:९ मध्ये वापरला आहे आणि [हिब्रू शब्द] नासा हा क्षमा करणे किंवा क्षमा करणे असा होतो. म्हणून, मजकुरातील वाक्यापेक्षा सीमांत वाचनाला प्राधान्य दिले पाहिजे. हा पापाचा विचार आहे. देवाच्या नियमाचा वापर करून पाप अशा फसवणुकीद्वारे माणसाचा खून करते:

आणि जी आज्ञा जीवनासाठी होती ती मला मरणासाठी कारणीभूत ठरली. (११) कारण पापाने, आज्ञेद्वारे संधी साधून मला फसवले आणि तिच्याद्वारे मला ठार मारले. रोमकरांस ७:१०, ११

अधर्माचे सिंहासन तुझ्याशी सहभागी होईल का, जे कायद्याने दुष्कृत्ये रचतो? स्तोत्र ९४:२०

पापाचे सर्व ओझे, त्यासोबत येणारे भयंकर चुकीचे विचार आणि समज, येशूवर दाबले

गेले आणि त्याच्या आत्म्याला चिरडले गेले, त्याच्या प्रिय पित्याचा चेहरा लपवला: सैतानाने त्याच्या भयंकर मोहांनी येशूचे हृदय पिळून काढले. पाप, जे त्याच्या दृष्टीने इतके घृणास्पद होते, त्याच्यावर ढीग झाले की तो त्याच्या ओझ्याखाली कण्हू लागला. यात आश्चर्य नाही की त्याचे मानवता त्या भयानक वेळी ते थरथर कापत होते. देवदूतांनी देवाच्या पुत्राच्या निराशाजनक वेदना आश्चर्याने पाहिल्या, त्याच्या शारीरिक वेदनांपेक्षा इतक्या मोठ्या की नंतरच्या वेदना त्याला क्वचितच जाणवल्या. स्वर्गातील सैन्याने त्या भयानक दृश्यापासून त्यांचे चेहरे झाकले. SR 225.20

हे घडल्यानंतरच हे स्पष्ट झाले की पापाचे फळ "तुम्ही निश्चितच मराल" (उत्पत्ति २:१७). येशूपूर्वी कोणीही मनुष्य पापामुळे होणाऱ्या अंतिम मृत्यूच्या पूर्ण काळोखात पडला नव्हता आणि येशूच्या मृत्यूनंतरही कोणीही नाही. जे लोक त्याच्या बलिदानाला नाकारतात, त्यांना १००० वर्षांच्या शेवटी दुसऱ्या पुनरुत्थानाच्या वेळी येशूला काय वाटले ते समजेल.

येशूने जशी मृत्यू पत्करली तशी कोणाच्याही मृत्यू झाली नाही, आणि म्हणूनच शास्त्र त्याला "मृतांतून पहिला जन्मलेला" किंवा "मृतांतून पहिला जन्मलेला" असे म्हणते, जरी तो कालक्रमानुसार पहिला पुनरुत्थान झालेला नव्हता.

आणि येशू ख्रिस्ताकडून, जो विश्वासू साक्षीदार आणि मृतांमधून पहिला जन्मलेला आहे,... प्रकटीकरण १:५

आणि तो शरीराचा, मंडळीचा प्रमुख आहे; तो सुरुवात आहे, मृतांमधून प्रथम जन्मलेला आहे; यासाठी की सर्व गोष्टींमध्ये त्याला श्रेष्ठत्व मिळावे. कलस्सैकर १:१८

शास्त्र दाखवते की मानवी इतिहासातील सर्व लोक ज्या मृत्यूने मरण पावले आहेत त्याला देव परिपूर्ण मानत नाही - ती फक्त झोप आहे:

आणि पृथ्वीच्या धुळीत झोपलेल्यांपैकी बरेच जण जागे होतील, काहींना सार्वकालिक जीवन मिळेल, तर काहींना लज्जा आणि सार्वकालिक तिरस्कार मिळेल. दानीएल १२:२ अनीतिमानांनाही झोपलेले म्हणून सादर केले जाते, कारण हे अंतिम मृत्यू नाही. झोपलेल्या नीतिमानांबद्दल येशूचे विधान आणखी मजबूत आहे: मृतांच्या पुनरुत्थानाविषयी देवाने तुम्हांला जे सांगितले ते तुमच्या वाचनात आले नाही काय? ते असे की, 'मी अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव व याकोबाचा देव आहे.' तो मृतांचा देव नव्हे, तर जिवंतांचा आहे." मतय २२:३१, ३२

येशूने तिला म्हटले, “पुनरुत्थान व जीवन मीच आहे; जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो मेला असला तरी जगेल; आणि जिवंत असलेला प्रत्येक जण जो माझ्यावर विश्वास ठेवतो तो कधीही मरणार नाही, हे तू खरे मानतेस काय?” योहान ११:२५, २६

न्यायदंड

आपल्या प्रेमळ पित्याने आपल्या प्रिय पुत्राला आपल्या पापांमुळे मृत्युला दिले - असा मृत्यू ज्यातून त्याच्या पुत्राचे पुनरुत्थान झाले नसते, जर त्याने एकही पाप केले असते. त्याने हे यासाठी केले की आपल्याला त्याच्या पुत्राच्या पात्रतेनुसार वागवले जावे आणि ते म्हणजे सदासर्वकाळ जगावे. तथापि, देव कोणालाही त्याच्या पुत्राच्या पर्यायी मृत्यूचा स्वीकार करण्यास भाग पाडत नाही, म्हणून दुसरे मृत्यु येईल: 'नंतर' मोठे पांढरे 'राजासन' व त्यावर 'बसलेला' एक जण 'माझ्या दृष्टीस पडला;' त्याच्या 'तोंडापुढून पृथ्वी' व आकाश हे 'पळाले; त्यांकरता ठिकाण उरले नाही.' मग मृत झालेल्या लहानथोरांना मी [देवाच्या] राजासनापुढे उभे राहिलेले पाहिले. त्या वेळी 'पुस्तके उघडली गेली;' तेव्हा दुसरे एक 'पुस्तक' उघडले गेले ते 'जीवनाचे' होते; आणि त्या पुस्तकामध्ये जे लिहिले होते त्यावरून मृतांचा न्याय 'ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे' ठरवण्यात आला. तेव्हा समुद्राने आपल्यामधील मृत माणसांना बाहेर सोडले; मृत्यू व अधोलोक ह्यांनी आपल्यातील मृतांना बाहेर सोडले; आणि 'ज्यांच्या-त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे' प्रत्येकाचा न्याय ठरवण्यात आला. तेव्हा मरण व अधोलोक हे अग्नीच्या सरोवरात टाकले गेले. अग्नीचे सरोवर हे दुसरे मरण होय. ज्या कोणाचे नाव 'जीवनाच्या पुस्तकात लिहिलेले सापडले नाही' तो अग्नीच्या सरोवरात टाकला गेला. प्रकटीकरण २०:११-१५

हा मजकूर दुष्टांना भस्म करणाऱ्या अग्नीच्या वर्णनानंतर लगेच आढळतो, जो आपल्या अभ्यासाचा विषय आहे. तो त्या वचनांचे स्पष्टीकरण म्हणून दिसतो, कारण तो घटनेची पुनरावृत्ती दुसऱ्या प्रकारे करतो. ते दाखवते की न्याय हा मोठ्या पांढऱ्या सिंहासनावर बसलेल्याच्या चारित्र्याच्या प्रकटीकरणातून येतो. हे देखील लक्षात घेणे महत्वाचे आहे की ज्यांना न्याय मिळतो त्यांना मृत म्हटले जाते (त्यांच्या पुनरुत्थानानंतरही), आणि हे असे आहे कारण ते "अपराधांनी आणि पापांनी मेलेले" आहेत (इफिस २:१, २, ५). म्हणून त्यांचा न्याय हा त्यांच्यासोबत आध्यात्मिकरित्या घडलेल्या गोष्टींचे प्रकटीकरण आहे. मृत्यू आणि नरक देखील अग्नीच्या तळ्यात टाकले जातात, याचा अर्थ असा की न्याय देव थेट करू शकत नाही, अन्यथा त्याच्या व्यक्तिमत्त्वात मृत्यू अग्नीच्या तळ्यात टाकण्याऐवजी अमर होईल. शेवटी, या

लोकांवर होणारा न्याय हा त्यांच्या वतीने ख्रिस्ताचा पर्यायी मृत्यू स्वीकारण्यास नकार देण्याचा परिणाम आहे. याचा अर्थ असा की ख्रिस्ताचा वधस्तंभावरील मृत्यू या लोकांच्या मृत्यूसारखाच आहे, कारण ते त्यांच्या पापांनी ग्रासलेले मरतात:

कारण ज्या पशूंचे 'रक्त पापाबद्दल' प्रमुख याजकाच्या द्वारे 'परमपवित्रस्थानात नेले जाते' त्यांची शरीरे 'तळाबाहेर जाळण्यात येतात.' म्हणून येशूनेही स्वरक्ताने लोकांना पवित्र करावे म्हणून वेशीबाहेर मरण सोसले. इब्री १३:११-१२

जेव्हा दया दोषी जातीसाठी बाजू मांडणार नाही तेव्हा पापी व्यक्तीला जी वेदना होईल ती ख्रिस्ताला जाणवली. पापाची जाणीव, मानवाच्या जागी पित्याचा क्रोध त्याच्यावर आणत होती, ज्यामुळे त्याने प्यालेला प्याला इतका कडू झाला आणि देवाच्या पुत्राचे हृदय तोडले. डीए ७५३.२

जे लोक इतक्या मुक्तपणे दिलेल्या दयेला नाकारतात, त्यांना त्यांनी ज्याचा तिरस्कार केला आहे त्याचे मूल्य कळेल. ख्रिस्ताने वधस्तंभावर सहन केलेल्या यातना त्यांना जाणवतील ज्या सर्वांना ते मिळावे म्हणून त्याने ते प्राप्त करावे. आणि त्यानंतर त्यांना कळेल की त्यांनी काय गमावले आहे - शाश्वत जीवन आणि अमर वारसा. आरएच ४ सप्टेंबर १८८३

“छावणीच्या बाहेर” म्हणजे असा ठिकाण, जिथे पाप वाहणाऱ्याला आपल्या पित्याचा दयाळू चेहरा दिसू शकत नाही. येशू या ठिकाणाविषयी पुढीलप्रमाणे बोलतो:

मग त्याच्या धन्याने त्याच्यावर रागावून तो सर्व देणे फेडीपर्यंत त्याला हालहाल करणाऱ्यांच्या हाती दिले. म्हणून जर तुम्ही प्रत्येक जण आपापल्या बंधूला त्यांच्या अपराधांची मनापासून क्षमा करणार नाही तर माझा स्वर्गातील पिताही त्याप्रमाणेच तुमचे करील.”

मत्तय १८:३४, ३५

आणि त्यांना अग्नीच्या भट्टीत टाकतील; तेथे रडणे आणि दात खाणे चालेल. मत्तय १३:४२

तेव्हा राजाने चाकरांना सांगितले, 'ह्याचे हातपाय बांधून ह्याला घेऊन जा व बाहेरील अंधारात टाका, तेथे रडणे व दात खाणे चालेल.' मत्तय २२:१३

आध्यात्मिक अंधार ही अशी अवस्था आहे जिथे पापी लोक पापाच्या तत्त्वज्ञानाशी इतके एकरूप होतात की त्यांना देवाच्या व्यक्तिमत्त्वातील प्रकाश पाहता येत नाही आणि तो त्यांना जाणवत नाही. येशू या स्थान/स्थितीबद्दल बोलतो त्या प्रत्येक प्रकरणात, न्याय दुसऱ्या कोणामार्फत केला जातो: "पीडा देणारे" किंवा "सेवक," त्यांना बांधतील आणि "फेकून देतील", जे देव मृत्युदंडाचा थेट अंमलबजावणी करणारा नाही या कल्पनेची पुष्टी करते; हे त्याच्या गौरवशाली आणि प्रेमळ उपस्थितीसमोर त्यांच्या स्वतःच्या पापांमुळे होते: हे देवाच्या मनमानी शक्तीचे कृत्य नाही. त्याच्या दयेला नकार देणारे लोक जे पेरतात तेच कापतात. देव जीवनाचा झरा आहे; आणि जेव्हा कोणी पापाची सेवा निवडतो तेव्हा तो देवापासून वेगळा होतो आणि अशा प्रकारे स्वतःला जीवनापासून वेगळे करतो. तो "देवाच्या जीवनापासून दुरावलेला आहे." ख्रिस्त म्हणतो, "माझा द्वेष करणारे सर्वजण मृत्यूवर प्रेम करतात." इफिसकर ४:१८; नीतिसूत्रे ८:३६. देव त्यांना काही काळासाठी अस्तित्व देतो जेणेकरून ते त्यांचे चारित्र्य विकसित करू शकतील आणि त्यांची तत्त्वे प्रकट करू शकतील. हे पूर्ण झाल्यावर, त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या निवडीचे परिणाम मिळतात. बंडखोरीच्या जीवनाद्वारे, सैतान आणि त्याच्याशी एकरूप होणारे सर्व स्वतःला देवाच्या सुसंगतेपासून इतके दूर ठेवतात की त्याची उपस्थिती त्यांच्यासाठी भस्म करणारी अग्नि बनते. जो प्रेम आहे त्याचे गौरव त्यांना नष्ट करेल.

सुरुवातीला मोठ्या वादाचे कारण, देवदूतांना हे समजले नाही. जर सैतान आणि त्याच्या सैन्याला त्यांच्या पापाचे संपूर्ण परिणाम भोगण्यासाठी सोडले असते तर ते नष्ट झाले असते; परंतु स्वर्गीय प्राण्यांना हे स्पष्ट झाले नसते की हे पापाचे अपरिहार्य परिणाम आहे. देवाच्या चांगुलपणाबद्दल शंका त्यांच्या मनात वाईट बीज म्हणून राहिली असती, ज्यामुळे पाप आणि दुःखाचे घातक फळ निर्माण झाले असते.

पण जेव्हा मोठा वाद संपेल तेव्हा तसे होणार नाही. मग, मुक्तीची योजना पूर्ण झाल्यानंतर, देवाचे स्वरूप सर्व निर्मित बुद्धिमत्तेसमोर प्रकट होते. त्याच्या नियमांचे नियम परिपूर्ण आणि अपरिवर्तनीय असल्याचे दिसून येते. मग पापाने त्याचे स्वरूप प्रकट केले आहे, सैतानाने त्याचे स्वरूप प्रकट केले आहे. मग पापाचा नाश देवाच्या प्रेमाचे समर्थन करेल आणि त्याच्या इच्छेनुसार वागण्यास आनंद घेणाऱ्या आणि ज्यांच्या हृदयात त्याचा नियम आहे अशा प्राण्यांच्या विश्वासमोर त्याचा सन्मान

क्रुसाच्या प्रकाशात आपण समजू शकतो की देवाचा क्रोध अनेक लोकांच्या विचारांपेक्षा खूप वेगळा आहे.

पापी लोकांवर देवाच्या क्रोधाच्या बाटल्या ओतल्या जातील तेव्हा त्यांना जे वाटेल तेच खिस्तालाही वाटले. मृत्यूच्या गडगडाटाप्रमाणे काळी निराशा त्यांच्या दोषी आत्म्यांभोवती जमा होईल आणि मग त्यांना पापाची पापीता पूर्णपणे जाणवेल. २१ २१०.१

देवाच्या क्रोधाची बायबलमधील एक व्याख्या येथे आहे: मग तो त्यांना म्हणाला, “शब्बाथ दिवशी बरे करणे किंवा वाईट करणे, जीव वाचवणे किंवा जीव घेणे, ह्यांतून कोणते सशास्त्र आहे?” पण ते उगेच राहिले. मग त्याने त्यांच्या मनाच्या कठीणपणामुळे खिन्न होऊन त्या सर्वांकडे रागाने पाहिले व त्या माणसाला म्हटले, “हात लांब कर.” त्याने हात लांब केला आणि तो बरा झाला. मार्क ३:४, ५

येशूचा राग मानवी हृदयांच्या कठोरतेमुळे त्याच्या दुःखातून येतो. तो असा राग नव्हता जो त्याला लोकांना नष्ट करायला भाग पाडू शकेल, कारण तो सहाव्या आज्ञेचे उल्लंघन करेल आणि त्याच्या चारित्र्याच्या विरुद्ध जाईल, तर त्याच्या मुलांनी पापाला त्यांना त्याच्यापासून वेगळे करण्याची परवानगी दिली आणि म्हणूनच त्यांना त्याच्या आशीर्वादांपासून वंचित ठेवले - शेवटी त्यांच्या मृत्यूकडे नेले, कारण त्यांनी स्वतःला जीवनाच्या स्रोतापासून वेगळे केले. येशूचे पुढचे कृत्य खून नव्हते, तर वाळलेल्या हाताच्या माणसाला दयाळूपणे बरे करणे होते.

तर क्रुसाचे रहस्य आपल्याला सहस्रकानंतर दुष्ट कसे मरतील याबद्दल काय प्रकट करते? खिस्ताला मारणारी गोष्ट म्हणजे खिळे ठोकणे आणि मारहाण करणे हे त्याचे शारीरिक दुःख नव्हते; आपल्याला सांगितले जाते की शारीरिक दुःख त्याला क्वचितच जाणवले कारण जगाच्या अपराधामुळे आलेला त्याचा आत्म्याचा त्रास त्याच्या शारीरिक वेदनांपेक्षा खूप जास्त होता. आपल्याला हे देखील माहित आहे की शारीरिक दुःख सैतानाने प्रेरित केले होते, देवाने नाही तर सैतानाने प्रेरित केले होते कारण सैतान खिस्ताचा विश्वासघात करण्यासाठी यहूदाच्या हृदयात प्रवेश केला. आपल्याला

सांगितले जाते की दुष्टांचा मृत्यू खूप समान असेल. प्रत्यक्षात, देवाच्या पवित्र नियमाच्या प्रकाशासमोर त्यांच्या पापांमुळे त्यांना मारले जाण्याच्या बाबतीत, त्यांचा मृत्यू ख्रिस्तासारखाच आहे, जो या प्रकारच्या मृत्यूने मरण पावणारा पहिला होता जेणेकरून कोणालाही त्याद्वारे मरावे लागू नये. फरक एवढाच आहे की ख्रिस्त त्याच्या पित्याच्या दयेला विश्वासाने धरून राहण्यास सक्षम आहे, स्तोत्र १६:१०-११ वर विश्वास ठेवतो आणि म्हणून पाप त्याला त्याच्या पित्यापासून वेगळे करत नाही, तर पापी असा विश्वास ठेवतो की वेगळे होणे पूर्ण झाले आहे आणि देव त्याचा आत्मा नरकात सोडेल. कारण तू माझा जीव अधोलोकात राहू देणार नाहीस, व आपल्या पवित्र पुरुषाला कुजण्याचा अनुभव येऊ देणार नाहीस. जीवनाचे मार्ग तू मला कळवले आहेत; तू आपल्या समक्षतेने मला हर्षभरित करशील.’

प्रेषितांची कृत्ये २:२७-२८

जेव्हा आपल्या सर्व पापांचा भार आपल्यावर असतो आणि आपण अंधारात असतो तेव्हा देवाच्या दयेवरील हा विश्वास येशू आपल्याला देतो. येथेच येशूने जगाच्या कठोर हृदयावर मात केली.

अग्नीचा दैवी नमुना

येशूचे शारीरिक आणि आध्यात्मिक दुःख स्त्रोत आणि मार्गाच्या दैवी नमुन्याचे अनुसरण करते: यासाठी की, त्यांची अंतःकरणे प्रीतीने एकमेकांशी जोडलेली राहून सांतवन पावावीत, आणि देवाच्या, पित्याच्या आणि ख्रिस्ताच्या रहस्याची ओळख पटावी म्हणून, समजुतीच्या पूर्ण खात्रीच्या सर्व संपत्तीला मिळावे; त्या ख्रिस्तामध्ये ज्ञानाचे व बुद्धीचे सर्व गुप्त निधी आहेत. कलस्सैकर २:२-३

तरी आपला एकच देव म्हणजे पिता आहे, त्याच्यापासून अवघे झाले व आपण त्याच्यासाठी आहोत; आणि आपला एकच प्रभू येशू ख्रिस्त आहे, त्याच्या द्वारे अवघे झाले व आपण त्याच्या द्वारे आहोत. १ करिंथ ८:६

देव प्राचीन काळी अंशांशांनी व प्रकाराप्रकारांनी संदेष्ट्यांच्या द्वारे आपल्या पूर्वजांशी बोलला. तो ह्या काळाच्या शेवटी पुत्राच्या द्वारे आपल्याशी बोलला आहे; त्याने त्याला सर्व गोष्टींचा वारस करून ठेवले आणि त्याच्या द्वारे त्याने विश्व निर्माण केले. हा त्याच्या गौरवाचे तेज व त्याच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या सामर्थ्याच्या शब्दाने विश्वाधार आहे, आणि [स्वतः आमच्या] पापांची शुद्धी केल्यावर तो उर्ध्वलोकी राजवैभवाच्या 'उजवीकडे बसला.'

इब्री १:१-३

अदृश्य देव त्याच्या पुत्राद्वारे - आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताद्वारे प्रकट झाला. देवाने जन्मलेला असल्याने, ख्रिस्त त्याच्या पित्याचे गौरव प्रकट करतो आणि उंचावतो. या नातेसंबंधाच्या नमुन्याद्वारे आपण ख्रिस्ताच्या शारीरिक (दृश्यमान) आणि आध्यात्मिक (अदृश्यमान) वधस्तंभावरील दुःख यांच्यातील संबंध अधिक चांगल्या प्रकारे समजू शकतो. या नमुन्यावरून निष्कर्ष असा आहे की ख्रिस्ताच्या दुःखांचे मूळ त्याच्या शारीरिक दुर्व्यवहारापेक्षा पाप होते. ख्रिस्त त्याच्या आत्म्याला चिरडून

टाकणाऱ्या पापाच्या अपराधामुळे मरण पावला, वधस्तंभावरील त्याच्या शारीरिक वधस्तंभामुळे नाही. म्हणूनच पिलाताला आश्चर्य वाटले की तो इतक्या लवकर मरण पावला, कारण शारीरिकदृष्ट्या त्याला खूप जास्त वेळ लागला असता (मार्क १५:४४ पहा); येशू मरण पावला तेव्हा येशूच्या शेजारी असलेले दोन गुन्हेगार अजूनही जिवंत होते आणि त्यांना लवकर मरण्यासाठी त्यांचे पाय तोडण्याची आवश्यकता होती (योहान १९:३१-३३).

शारीरिक दुःख हे त्याच्या आत्म्याच्या वेदनांचे केवळ एक प्रकटीकरण होते. अशाप्रकारे, दुसऱ्या मृत्यूमध्ये मरणाऱ्यांसाठी, दुःखाचे मूळ आध्यात्मिक असते - त्यांच्या प्रेमळ पित्याच्या आणि त्याच्या पुत्राच्या समोर त्यांच्या पापांचे अग्निमय भस्म. म्हणून आध्यात्मिक दुःख अपराधीपणाच्या भावनेतून येते आणि शारीरिक दुःख हे सैतानाच्या क्रोधाचे प्रकटीकरण आहे.

जुन्या करारातील बलिदानांमध्ये पुन्हा हे दिसून येते. पापी व्यक्तीने प्राणी मारला आणि नंतर तो वेदीवरील अग्नीने भस्मसात केला. या चिन्हाद्वारे हे दाखवून देण्यात आले की दुःख आणि मृत्यूचा स्रोत बलिदान भस्म करणारा भौतिक अग्नी नाही तर पापांसाठीच्या अपराधाचा अनुभव आहे. निष्पाप बलिदानावरील पापांची कबुली आणि हाताने वध करण्याद्वारे, पापीला हे समजले पाहिजे की त्याचे पाप ख्रिस्ताला मारत होते. आपल्याला हे देखील माहित आहे की देवाने एलीयाला सांगितले की तो अग्नीत नव्हता (१ राजे १९:१२). तरीही जेव्हा इस्राएली लोक सीनाय येथे आले तेव्हा त्यांना परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे वाटले (निर्गम २४:१७). देवाबद्दलच्या त्यांच्या खोट्या धारणेने त्यांना फसवले आणि या खोट्या धारणेने त्यांच्या हृदयात भीती निर्माण केली आणि अखेर त्यांना अरण्यात मारले (गणना १४:२०-२९). अशाप्रकारे भस्म करणारा अग्नी पापीच्या न्यायाच्या धारणेला प्रतिसाद आहे. देव अग्नीत नाही, परंतु देवाची उपस्थिती पापी व्यक्तीमधील क्रोध अग्नीच्या रूपात प्रकट करते. पाप आज्ञेद्वारे संधी घेते आणि पापीला मारते (रोम ७:११).

मनुष्याच्या पापाने विकृत केलेल्या नियमानुसार ख्रिस्त क्रूसावर मरण पावला आणि संपूर्ण जगाच्या पापांची शिक्षा येशूने स्वतःवर घेतली. त्याचप्रमाणे सहस्रकानंतर दुष्ट लोक देवाच्या अदभुत चारित्र्यासमोर त्यांच्या पापांच्या स्वरूपाची पूर्ण जाणीव होऊन आत्म्याच्या दुःखातून नाश पावतात आणि त्यांच्या शरीराचे भौतिक अग्नीत भस्म होणे हे त्याचे बाह्य अभिव्यक्ती आहे. आत्म्यामध्ये अंतर्गत अपराध आणि अग्नि

अक्षरशः अग्नीत प्रकट होतील. हे आपल्याला दैवी नमुना शिकवते. भविष्यवाणीच्या आत्म्यात वर्णन केल्याप्रमाणे, आपण या प्रक्रियेचा मागोवा घेत असताना, आपल्याला या वस्तुस्थितीची पुष्टी देखील मिळेल की भौतिक अग्नीचा थेट स्रोत देव नाही तर देवाच्या प्रेमळ चारित्र्यावरील दोषी प्रतिक्रिया आहे.

दैवी नमुना आणि भविष्यवाणीचा आत्मा

ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सीमधील एका उताऱ्याचे विश्लेषण करण्यापूर्वी, जिथे हजार वर्षांनंतरच्या न्यायाबद्दल अधिक तपशीलवार सांगितले आहे, मी हे लक्षात घेऊ इच्छितो की भविष्यवाणीच्या आत्म्याचे लेखन देखील बायबलशी दैवी नमुन्यात आहे. त्यांना कमी प्रकाश म्हटले गेले हे योगायोगाने नव्हते, कारण चंद्राप्रमाणे ते स्रोताचा (सूर्य/बायबल) प्रकाश देखील प्रतिबिंबित करतात:

बायबलकडे फारसे लक्ष दिले जात नाही, आणि प्रभूने पुरुष आणि स्त्रियांना मोठ्या प्रकाशाकडे नेण्यासाठी कमी प्रकाश दिला आहे. आरएच २० जानेवारी १९०३, कलम. बी, परिच्छेद ९

देवाने दोन मोठ्या ज्योती केल्या; दिवसावर प्रभुत्व चालवण्यासाठी मोठी ज्योत आणि रात्रीवर प्रभुत्व चालवण्यासाठी लहान ज्योत; आणि त्याने तारेही केले. उत्पत्ति १:१६
चंद्र सूर्याचा प्रकाश परावर्तित करतो आणि अंधार्या रात्री त्याचा प्रकाश उपलब्ध करून देतो. जेव्हा आपल्याला हे संबंध कळतात तेव्हा आपल्याला कळेल की भविष्यवाणीच्या आत्म्याचा प्रकाश हा स्रोत नाही तर बायबलच्या प्रकाशाचा एक मार्ग आहे. मानवी इतिहासाच्या समाप्तीच्या काळातील अंधार्या रात्री जगणाऱ्या लोकांसाठी बायबलचा प्रकाश अधिक उपलब्ध करून देण्यासाठी हा मार्ग देण्यात आला होता. आपण अंधकारमय युगाच्या सावलीत असल्याने, बाबेलच्या द्राक्षारसाचे सेवन केल्यामुळे जगाची आध्यात्मिक धारणा अजूनही मध्यरात्रीइतकीच अंधकारमय आहे - म्हणून देवाने आपल्याला भविष्यवाणीचा आत्मा दिला आहे जो आपल्याला स्पष्टता देतो जी आपल्या मनाच्या मंदतेमुळे आवश्यक आहे.

कारण प्रकरण असे आहे की, जेव्हा जेव्हा देवाचे वचन दुष्टांवर देवाचे न्यायदंड अशा प्रकारे सादर करते की ज्यामुळे नैसर्गिक मनुष्य देवाला खुनी म्हणून पाहू शकेल, तेव्हा भविष्यवाणीचा आत्मा त्या प्रक्रियेला आणखी मूर्त बनवेल. देवाबद्दल आपण सध्या जे काही समजतो ते ते वाढवेल. त्याचा उद्देश असा आहे: आपल्या पित्याबद्दलच्या

आपल्या पापी कल्पना उघड करणे आणि आपल्याला पश्चात्तापाकडे नेणे.. ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी या पुस्तकाच्या शेवटच्या प्रकरणात हजार वर्षांनंतर होणाऱ्या न्यायाबद्दल वाचताना आपण हे लक्षात ठेवूया.

हजार वर्षांच्या शेवटी, ख्रिस्त पुन्हा पृथ्वीवर परत येतो. त्याच्यासोबत मुक्त झालेल्यांचे सैन्य असते आणि देवदूतांचा एक गट असतो. तो भयानक वैभवाने खाली उतरतो तेव्हा तो दुष्ट मृतांना त्यांचा नाश स्वीकारण्यासाठी उठण्यास सांगतो. ते बाहेर येतात, समुद्राच्या वाळूइतके असंख्य एक शक्तिशाली सैन्य. पहिल्या पुनरुत्थानाच्या वेळी उठवलेल्यांपेक्षा हे किती वेगळे आहे! नीतिमानांना अमर तारुण्य आणि सौंदर्याने वेढले होते. दुष्टांवर रोग आणि मृत्यूचे चिन्ह असतात. GC 662.1

केंद्रबिंदू ख्रिस्ताचा महिमा आहे - त्याच्या पित्याच्या चारित्र्याचे प्रकट होणारे वैभव:

मनुष्याचा पुत्र आपल्या पित्याच्या गौरवानिशी आपल्या दूतांसह येईल त्या वेळी 'तो प्रत्येकाला ज्याच्या त्याच्या कृत्याप्रमाणे फळ देईल.'. मत्तय १६:२७

पुढील परिच्छेदांमध्येही हेच केंद्रबिंदू आहे हे आपण लक्षात घेतो: त्या प्रचंड जनसमुदायातील प्रत्येक डोळे देवाच्या पुत्राचे वैभव पाहण्यासाठी वळलेले आहेत. दुष्टांचे सैन्य एकाच आवाजात उद्गारते: "धन्य तो जो प्रभूच्या नावाने येतो!" हे उच्चार येशूवरील प्रेमाने प्रेरित होत नाही. सत्याची शक्ती अनिच्छुक ओठांमधून शब्दांना प्रेरित करते. जसे दुष्ट त्यांच्या कबरीत गेले, तसेच ते ख्रिस्ताशी त्याच शत्रुत्वाने आणि त्याच बंडखोरीच्या आत्म्याने बाहेर पडतात. त्यांच्या भूतकाळातील दोष दूर करण्यासाठी त्यांना कोणतीही नवीन परीक्षा नको आहे. यातून काहीही मिळणार नाही. आयुष्यभराच्या पापामुळे त्यांची अंतःकरणे मऊ केली नाहीत. जर त्यांना दुसरी परीक्षा दिली गेली तर, ते पहिल्याप्रमाणेच देवाच्या आवश्यकता टाळण्यात आणि त्याच्याविरुद्ध बंड करण्यास उद्युक्त करण्यात गुंतले जातील. GC 662.2

सुरुवातीला दुष्टांना या वैभवाचे फक्त बाह्य स्वरूप दिसते आणि यामुळे ते देवाच्या नीतिमतेची कबुली देतात ज्याप्रमाणे इस्राएलच्या मुलांनी सीनाय पर्वतावर देवाच्या वैभवाची कबुली दिली होती. हे वैभव त्यांच्या ओठातून असे शब्द काढून टाकते जे ते इतर परिस्थितीत कधीही उच्चारणार नाहीत. तथापि, हा पश्चात्ताप नाही. देव त्यांना

क्षमा करू शकत नाही किंवा करण्यास तयार नाही म्हणून दयेने त्यांच्यासाठी विनंती करणे थांबवले नाही, तर ते सतत देवाऐवजी त्यांच्या पापांना प्राधान्य देतात जोपर्यंत ते खरा पश्चात्ताप अनुभवू शकत नाहीत.

ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सिमीधील पुढील ५ परिच्छेदांमध्ये (येथे उद्धृत केलेले नाही) सैतान संपूर्ण मानवी इतिहासातील पुनरुत्थित दुष्ट सैन्याला कसे सूचित करतो याबद्दल सांगितले आहे की त्यानेच त्यांचे पुनरुत्थान केले आहे. तो त्यांना सुवर्णनगरी - नवीन येरुशलेमेवर आक्रमण करण्यास प्रवृत्त करतो, जिथे मुक्त केलेले लोक आहेत, आणि त्यांना ख्रिस्ताबद्दलच्या द्वेषाच्या आत्म्याने प्रेरित करतो. त्या सैन्याचे असंख्य सैनिक उघड्या दरवाज्यांकडे दुर्लक्ष करून शहर जिंकण्यासाठी स्वतःला तयार करतात. त्यांचे वर्तन पूर्ण पुरावा देते की ते कधीही पश्चात्ताप करणार नाहीत. मग ख्रिस्त शहराचे दरवाजे बंद करण्याची आज्ञा देतो आणि नंतर पुन्हा त्याचे वैभव सामर्थ्याने उगवते:

आता ख्रिस्त पुन्हा त्याच्या शत्रूंना दिसतो. शहराच्या खूप वर, जळत्या सोन्याच्या पायावर, एक उंच आणि उंच सिंहासन आहे. या सिंहासनावर देवाचा पुत्र बसला आहे आणि त्याच्याभोवती त्याच्या राज्याचे प्रजाजन आहेत. ख्रिस्ताचे सामर्थ्य आणि वैभव कोणतीही भाषा वर्णन करू शकत नाही, कोणतीही लेखणी चित्रित करू शकत नाही. शाश्वत पित्याचे वैभव त्याच्या पुत्राला व्यापून टाकत आहे. त्याच्या उपस्थितीचे तेज देवाच्या शहराला भरते आणि वेशींच्या पलीकडे वाहते, संपूर्ण पृथ्वीला त्याच्या तेजाने भरते. GC 665.1

पुढील काही परिच्छेद नीतिमानांच्या आनंदी स्थितीचे वर्णन करतात आणि नंतर आपण वाचतो:

पृथ्वी आणि स्वर्गातील जमलेल्या रहिवाशांच्या उपस्थितीत देवाच्या पुत्राचा शेवटचा राज्याभिषेक होतो. आणि आता, सर्वोच्च वैभव आणि सामर्थ्याने भरलेला, राजांचा राजा त्याच्या सरकारविरुद्ध बंडखोरांवर शिक्षा सुनावतो आणि ज्यांनी त्याच्या कायद्याचे उल्लंघन केले आहे आणि त्याच्या लोकांवर अत्याचार केले आहेत त्यांच्यावर न्याय बजावतो. देवाचा संदेष्टा म्हणतो: “मी ”एक मोठे पांढरे सिंहासन आणि त्यावर बसलेला एक माणूस, ज्याच्या तोंडावरून पृथ्वी आणि आकाश पळून गेले; आणि त्यांच्यासाठी जागा सापडली नाही. आणि मी मृतांना, लहान आणि मोठे,

देवासमोर उभे असलेले पाहिले; आणि पुस्तके उघडली गेली: आणि दुसरे पुस्तक उघडले गेले, जे जीवनाचे पुस्तक आहे: आणि पुस्तकांमध्ये लिहिलेल्या गोष्टींवरून मृतांचा न्याय त्यांच्या कृतींनुसार करण्यात आला." प्रकटीकरण २०:११, १२. जीसी ६६६.१

आपण पाहतो की देवाच्या पुत्राच्या अंतिम राज्याभिषेकाच्या संदर्भात दुष्टांवर न्यायदंड घोषित केला जातो., जो आता त्याच्या पित्याच्या सर्वोच्च वैभवाने आणि पराक्रमाने परिधान केलेला आहे. हे देखील महत्वाचे आहे की हे दृष्टान्त प्रकटीकरण २०:७-९ मधील वर्णनासोबत चालू राहू नये, जिथे अग्नीचा उल्लेख आहे, परंतु ते महान आणि उच्च सिंहासनाचे वर्णन करणाऱ्या वचनांनंतर लगेचच चालू राहते. भविष्यवाणीचा आत्मा अशा प्रकारे सूचित करतो की न्यायाचा स्रोत काय असेल, म्हणजे निःस्वार्थ प्रेमाच्या देवाच्या चारित्र्याचे तेजस्वी प्रकटीकरण. जसे एलेन व्हाईट दुसऱ्या ठिकाणी म्हणतात:

पाप करण्यासाठी, जिथेही आढळले तरी, "आपला देव भस्म करणारा अग्नि आहे." इब्री लोकांस १२:२९. देवाच्या सामर्थ्याला शरण जाणाऱ्या सर्वांमध्ये देवाचा आत्मा पाप भस्म करेल. परंतु जर लोक पापाला चिकटून राहिले तर ते त्याच्याशी एकरूप होतात. मग पापाचा नाश करणाऱ्या देवाच्या गौरवाने त्यांचा नाश केला पाहिजे. FLB १७६.९

बंडखोरीच्या जीवनात, सैतान आणि त्याच्याशी एकरूप होणारे सर्वजण स्वतःला देवाच्या सुसंगततेपासून इतके दूर ठेवतात की त्याची उपस्थिती त्यांच्यासाठी भस्म करणारी अग्नीसारखी असते. जो प्रेम आहे त्याचे गौरव त्यांना नष्ट करेल. डीए ७६४.१

देवाच्या पवित्र आणि दयाळू चारित्र्याचे प्रकटीकरण पापाचे खरे स्वरूप प्रकट करते आणि त्याचे विनाशकारी वैशिष्ट्यपूर्णपणे उघड करते:

प्रियजनहो, सूड उगवू नका, तर क्रोडाला वाट द्या; कारण असे लिहिले आहे की, सूड घेणे माझे आहे; मी फेड करीन, असे प्रभु म्हणतो. (२०) म्हणून जर तुमचा शत्रू भुकेला असेल तर त्याला खायला द्या; जर तो तहानलेला असेल तर त्याला प्यायला द्या; कारण असे केल्याने तुम्ही त्याच्या डोक्यावर निखान्यांची रास कराल. रोमकरांस १२:१९, २०

आपण हे वाक्य कसे वाचतो? देव येथे आपल्याला शिकवतो का की आपण आपल्या शत्रूंचे वाईट करू नये कारण असे केल्याने आपण त्याची ती करण्याची संधी हिरावून घेतो? जर आपण काहीतरी वाईट करतो आणि देव अगदी तेच करतो, तर ती वाईट गोष्ट अचानक चांगली होते का? असे वाचन आपल्या स्वतःच्या मानवी विचारसरणीचे प्रतिबिंबित करते. "देवाचे मार्ग आपल्या मार्गापेक्षा उच्च आहेत." यशया ५५:८-९. देवाचे सूड आणि त्याचा क्रोध अशा प्रकारे प्रकट होतो जो आपल्याला अशाच परिस्थितीत अनुसरण्यासाठी देण्यात आलेल्या परिषदेपेक्षा वेगळा आहे; आपल्याशी वाईट वागणाऱ्यांचे भले करण्यासाठी? जर असे असेल, तर देव आपल्याकडून अशा गोष्टींची अपेक्षा करतो ज्या तो स्वतः करत नाही. आपण आपल्या रागावर नियंत्रण ठेवले पाहिजे, परंतु देवाला जेव्हा तो इच्छितो तेव्हा त्याचा राग सोडण्याची परवानगी आहे. तथापि, येशू आपल्याला सांगतो की देव आपल्याकडून आपल्या द्वेष करणाऱ्यांशी प्रेमाने वागण्याची अपेक्षा करतो, कारण अशा प्रकारे आपण दाखवतो की आपण देवाची मुले आहोत आणि अशा परिस्थितीत देवाचे स्वतःचे चारित्र्य प्रतिबिंबित करतो: जो तुझ्याजवळ काही मागतो त्याला दे आणि जो तुझ्यापासून उसने घेऊ पाहतो त्याला पाठमोरा होऊ नकोस. 'आपल्या शेजाऱ्यावर प्रीती कर व आपल्या वैन्याचा द्वेष कर,' असे सांगितले होते, हे तुम्ही ऐकले आहे. मी तर तुम्हांला सांगतो, तुम्ही आपल्या वैन्यांवर प्रीती करा, [जे तुम्हांला शाप देतात त्यांना आशीर्वाद द्या, जे तुमचा द्वेष करतात त्यांचे बरे करा] आणि जे तुमचा छळ करतात [व तुमच्या पाठीस लागतात] त्यांच्यासाठी प्रार्थना करा. अशासाठी की, तुम्ही आपल्या स्वर्गातील पित्याचे पुत्र व्हावे; कारण तो वाइटांवर व चांगल्यांवर आपला सूर्य उगववतो आणि नीतिमानांवर व अनीतिमानांवर पाऊस पाडतो. कारण जे तुमच्यावर प्रीती करतात त्यांच्यावर तुम्ही प्रीती केली तर तुमचे प्रतिफल काय? जकातदारही तसेच करतात ना? आणि तुम्ही आपल्या बंधुजनांना मात्र प्रणाम करत असलात तर त्यात विशेष काय करता? परराष्ट्रीयही तसेच करतात ना? ह्यास्तव जसा तुमचा स्वर्गीय पिता पूर्ण आहे तसे 'तुम्ही पूर्ण व्हा.' मत्तय ५:४२-४८

आपल्या स्वर्गीय पित्याची परिपूर्णता केवळ तुमच्याशी चांगले वागणाऱ्यांवर प्रेम करण्याच्या पद्धतीपेक्षा खूप पुढे जाते. लूक ही परिपूर्णता खालीलप्रमाणे व्यक्त करतो:

तुम्ही तर आपल्या वैन्यांवर प्रीती करा, त्यांचे बरे करा, निराश न होता उसने द्या,

म्हणजे तुमचे प्रतिफळ मोठे होईल आणि तुम्ही परात्पराचे पुत्र व्हाल; कारण तो कृतघ्न व दुर्जन हयांच्यावरही उपकार करणारा आहे. जसा तुमचा पिता दयाळू आहे तसे तुम्हीही दयाळू व्हा.

लूक ६:३५, ३६

आपल्या शत्रूंशी चांगले वागावे या त्याच्या आज्ञेत, आपला स्वर्गीय पिता आपल्याला त्याच्या उदाहरणाचे अनुसरण करावे अशी इच्छा करतो. म्हणून, देवाबद्दलचे आपले दैहिक दृष्टिकोन काळजीपूर्वक बाजूला ठेवून, दुष्टांवर पडणारे "अग्नीचे निखारे" काय आहेत ते आपण पुन्हा पाहूया:

प्रिय जनहो, सूड उगवू नका, तर देवाच्या क्रोधाला वाट द्या; कारण असा शास्त्रलेख आहे की, "सूड घेणे माझ्याकडे आहे, मी फेड करीन," असे प्रभू म्हणतो. उलटपक्षी, "तुझा शत्रू भुकेला असल्यास त्याला खायला दे; तान्हेला असल्यास त्याला प्यायला दे; कारण असे केल्याने तू त्याच्या मस्तकावर निखाऱ्यांची रास करशील."

रोमकर १२:१९, २०

ज्याच्याशी आपण वैर करतो आणि ज्याच्यावर आपण दया आणि प्रेम दाखवतो त्याच्या डोक्यावर आपण जी आग लावतो ती भौतिक आग नाही. ती देवाच्या प्रेम आणि दयाळूपणाच्या संदर्भात पापाच्या भयंकर स्वरूपाच्या जाणीवेतून पेटलेली आग आहे. जेव्हा आपण आपल्या शत्रूंवर प्रेम करतो तेव्हा आपण त्याच्या चुकीच्या मार्गाबद्दल त्याला दोषी ठरवण्यासाठी त्याच्यावर पवित्र आत्म्याचा आग लावतो. येशू या आगीबद्दल पुढील प्रकारे बोलतो:

मी पृथ्वीवर आग लावायला आलो आहे; आणि जर ती आधीच पेटली असेल तर मी काय करेन? लूक १२:४९

मोठ्या वादातील शेवटचे वर्णन

येशूने परिपूर्ण त्याग आणि निःस्वार्थ जीवन जगले, ज्यामुळे आपल्याला नियमशास्त्र आपल्या हृदयावर कसे लिहिले पाहिजे याचे चित्र मिळते आणि आपल्या पापी स्वार्थासाठी आपल्याला कोणतेही कारण नसते. पृथ्वीवर असताना त्याच्या पित्याच्या प्रेमळ चारित्र्याबद्दलच्या सत्याच्या प्रकटीकरणाद्वारे, येशूने खरोखरच एक अग्नी पेटवला - एक आध्यात्मिक अग्नी जो मनुष्याच्या सर्व आत्म-फसवणुकींना जाळून टाकतो जे तो दोषी न वाटता भ्रष्टतेचे जीवन जगण्यासाठी निर्माण करतो. ही अग्नी एकतर पश्चात्ताप करणाऱ्या लोकांच्या हृदयातील पाप भस्म करेल, किंवा शेवटच्या दिवशी जेव्हा ते त्यांच्या तारणासाठी नेहमीच काम करणाऱ्या आणि त्याला नाकारणाऱ्याचा दयाळू चेहरा पाहतील तेव्हा त्यांना भस्म करेल. महान वादाच्या पुढील परिच्छेदांमध्ये हे कसे दर्शविले आहे ते आपण पाहूया:

जेव्हा वृत्तांताची पुस्तके उघडली जातात आणि येशूची नजर दुष्टांवर पडते तेव्हा त्यांना त्यांच्या प्रत्येक पापाची जाणीव होते. त्यांना दिसते की त्यांचे पाप पवित्रता आणि पवित्रतेच्या मार्गापासून कुठे दूर गेले आहेत, देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करण्यात अभिमान आणि बंडखोरी त्यांना किती दूर घेऊन गेली आहे. पापात रमून त्यांनी ज्या मोहक मोहांना प्रोत्साहन दिले, विकृत आशीर्वाद, देवाच्या संदेशवाहकांना तुच्छ लेखले, इशारे नाकारले, हट्टी, पश्चात्तापी हृदयाने दयेच्या लाटा मागे टाकल्या - हे सर्व जण जणू अग्नीच्या अक्षरांनी लिहिलेले दिसतात.

सिंहासनाच्या वर क्रूस प्रकट होत आहे; आणि जणू काही एक व्यापक दृश्य असल्याप्रमाणे आदामाच्या प्रलोभनाचे आणि त्याच्या पतनाचे प्रसंग, तसेच महान तारणयोजनेतील क्रमाक्रमाने होणारी पावले प्रकट होतात. तारणहाराचा नम्र जन्म; साधेपणाचे त्याचे सुरुवातीचे जीवन आणि आज्ञाधारकता; यार्देनमध्ये त्याचा बाप्तिस्मा; अरण्यात उपवास आणि प्रलोभन; स्वर्गातील सर्वात मौल्यवान आशीर्वाद लोकांना उलगडणारी त्याची सार्वजनिक सेवा; प्रेम आणि दयेच्या कृत्यांनी भरलेले दिवस, पर्वतांच्या एकांतात प्रार्थना आणि जागृत राहण्याच्या रात्री; त्याच्या फायद्यांची परतफेड करणारे मत्सर, द्वेष आणि द्वेषाचे कट; संपूर्ण जगाच्या पापांच्या चिरडणाऱ्या ओझ्याखाली गेथशेमानेत भयानक, गूढ वेदना; खुनी जमावाच्या हाती त्याचा विश्वासघात; त्या भयानक रात्रीच्या भयानक घटना - त्याच्या सर्वात प्रिय शिष्यांनी सोडून दिलेला अविचारी कैदी, येरुशलेमेच्या रस्त्यांवरून उद्धटपणे धावत होता; देवाच्या पुत्राला हन्नाससमोर आनंदाने सादर केले गेले, महायाजकाच्या राजवाड्यात, पिलातच्या न्यायालयीन सभागृहात, भिऱ्या आणि क्रूर हेरोदासमोर, थट्टा, अपमान, छळ आणि मृत्युदंडाची शिक्षा - हे सर्व स्पष्टपणे चित्रित केले आहे.

आणि आता हाहाकार उडणाऱ्या जमावाचे शेवटचे दृश्य उघडकीस येण्यापूर्वी - कॅल्व्हरीच्या मार्गावर चालणारा धीर पीडित; वधस्तंभावर टांगलेला स्वर्गाचा राजकुमार; त्याच्या अंत्ययात्रेच्या यातनांची थट्टा करणारे गर्विष्ठ पुजारी आणि उपहास करणारे जमाव; अलौकिक अंधार; उध्वस्त होणारी पृथ्वी, फाटलेले खडक, उघड्या कबरी, त्या क्षणाचे चिन्हांकित करतात जेव्हा जगाच्या उद्धारकर्त्याने त्याचे जीवन अर्पण केले.

ते भयानक दृश्य जसेच्या तसे दिसते. सैतान, त्याचे देवदूत आणि त्याचे प्रजाजन त्यांच्या स्वतःच्या कामाच्या चित्रापासून वळण्याची शक्ती बाळगत नाहीत.. प्रत्येक अभिनेता त्याच्या भूमिकेची आठवण करतो. इस्राएलच्या राजाला नष्ट करण्यासाठी बेथलेहेमच्या निष्पाप मुलांना मारणारा हेरोद; बेकायदेशीर हेरोदिया, जिच्यावर योहान बाप्तिस्मा करणाऱ्याचे रक्त दोषी आहे; कमकुवत, वेळकाढू पिलात; थट्टा करणारे सैनिक; याजक आणि राज्यकर्ते आणि "त्याचे रक्त आमच्यावर आणि आमच्या मुलांवर असो!" असे ओरडणारे वेडे लोक - सर्वजण त्यांच्या अपराधाची प्रचंडता पाहतात. ते व्यर्थपणे त्यांच्या मुखाच्या दैवी वैभवापासून लपण्याचा प्रयत्न करतात, जे सूर्याच्या तेजापेक्षाही अधिक तेजस्वी आहे; आणि तारणप्राप्त लोक आपले मुकुट तारणहाराच्या चरणांपाशी टाकतात व उद्गार काढतात: "तो माझ्यासाठी मरण पावला!" GC 666.2-667.2

मुक्त झालेल्यांसाठी, देवाच्या अगापे चारित्र्याचे प्रकटीकरण जीवनाचा सुगंध आहे, परंतु बाकीच्यांसाठी ही दृश्ये भस्म करणारी अग्नी आहेत जी त्यांच्या आत्म्यांना पापाला जितके खोलवर प्रवेश करू दिले तितकेच त्रास देईल, आणि जसे त्यांना हे वैभव जवळून माहित होते तरीही त्यांनी त्याकडे पाठ फिरवण्याचा निर्णय घेतला. ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी या पुस्तकाचा हा भाग खूप तपशीलवार दिला आहे कारण येथे दुष्टांच्या दुःखाचे मूळ दाखवले आहे. जेव्हा देवाने लूसिफरच्या पतनाबद्दल बोलले तेव्हा त्याने दाखवले की ही आध्यात्मिक आग कुठून येते.

तू तुझ्या अनेक पापांनी आणि व्यापाराच्या दुष्टतेने तुझी पवित्र स्थाने दूषित केलीस; म्हणून मी तुझ्यामधून अग्नी काढीन, तो तुला जाळून टाकील आणि तुला पाहणाऱ्या सर्वांच्या देखत मी तुला जमिनीवर राख करीन. येहेज्केल २८:१

सुरुवातीला ही आग लूसिफरच्या हृदयात त्याच्या अधर्मांमुळे पेटली होती, परंतु सहस्रकानंतर प्रेम आणि प्रकाश असलेल्याची उपस्थिती ती पूर्णपणे प्रकट करेल:

आपल्या हृदयाशी मला मुद्रेप्रमाणे ठेव, मुद्रेप्रमाणे मला आपल्या बाहूंचा ठेव; कारण प्रेम मृत्यूसारखे प्रबळ आहे; प्रेमसंशय अधोलोकासारखा निष्ठुर आहे; त्याची ज्वाला अग्निज्वालेसारखी, किंबहुना परमेशाने प्रदीप्त केलेला तो अग्नीच आहे.

असले प्रेम महाजलांच्यानेही विझवणार नाही; महापुरांनाही ते बुडवून टाकता येणार नाही; मनुष्याने प्रेमासाठी आपल्या घरची सगळी संपत्ती दिली तरी ती त्यापुढे तुच्छ होय.

गीतरत्न ८:६ या मुद्द्याची पुष्टी होते:

अहरोनाने आपले दोन्ही हात त्या जिवंत बकऱ्याच्या डोक्यावर ठेवून इस्राएल लोकांची सर्व दुष्कर्म व अपराध ह्यांचा म्हणजे त्यांच्या सर्व पापांचा अंगीकार करावा; व ती त्या बकऱ्याच्या डोक्यावर ठेवून त्याला नेमलेल्या मनुष्याच्या हाती रानात पाठवून द्यावे. तो बकरा त्यांच्या सर्व दुष्कर्मांचा भार घेऊन निर्जन प्रदेशात वाहून नेईल; त्या मनुष्याने त्या बकऱ्याला रानात सोडून द्यावे. लेवीय १६:२१-२२

हा बकरा सैतानाचे प्रतीक आहे जो हजार वर्षांदरम्यान उजाड पृथ्वीवर सोडून दिला जाईल, कैदी म्हणून ठेवला जाईल आणि त्याच्या शिक्षेची वाट पाहत असेल (यशया २४:२२; प्रकटीकरण २०:१-३). आपण लक्षात ठेवतो की कोणीही या बकऱ्याला मारू नये, तर त्याला स्वतःवर पापाचे परिणाम भोगावे लागतील. जेव्हा महायाजक सैतानाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या बकऱ्याच्या डोक्यावर किंवा मनावर हात ठेवतो, तेव्हा हे सैतानाने केलेल्या सर्व पापांची आठवण करून देण्याची प्रक्रिया प्रतिबिंबित करते. ही प्रक्रिया लेखात तपशीलवार स्पष्ट केली आहे. *बळीचा बकरा आणि आमच्या पित्याचा दयाळू पात्र*. शेवटी, देवाची उपस्थिती पडलेल्या करुबाच्या आतून ती भयानक आग बाहेर काढेल आणि ती आग त्याला आणि त्याच्याशी संलग्न झालेल्यांना भस्म करेल आणि त्यांना राखेत रूपांतरित करेल. आपल्याला आठवते की अग्नीचा स्रोत सैतानाच्या आतून येतो, देवाच्या आतून नाही. पुढील वर्णन अनावश्यकपणे तपशीलवार नाही, कारण ते दाखवते की ही आध्यात्मिक आग नेमकी कशी कार्य करते:

स्वर्गाच्या सरकारविरुद्ध देशद्रोहाच्या आरोपाखाली संपूर्ण दुष्ट जग देवाच्या न्यायालयात उभे आहे. त्यांच्याकडे त्यांची बाजू मांडण्यासाठी कोणीही नाही; त्यांच्याकडे कोणतेही निमित्त नाही; आणि त्यांच्यावर शाश्वत मृत्युदंडाची शिक्षा सुनावण्यात आली आहे.

आता सर्वांना हे स्पष्ट झाले आहे की पापाचे वेतन उदात्त स्वातंत्र्य आणि शाश्वत जीवन नाही तर गुलामगिरी, नाश आणि मृत्यू आहे.. दुष्टांना त्यांच्या बंडखोरीच्या जीवनामुळे त्यांनी काय गमावले आहे ते दिसते. त्यांना देण्यात आले तेव्हा त्याहूनही अधिक आणि शाश्वत वैभवाचा तिरस्कार करण्यात आला; परंतु आता ते किती आवडणारे दिसते. "हे सर्व," हरवलेला आत्मा ओरडतो, "मी कदाचित मिळवले असते; परंतु मी या गोष्टी माझ्यापासून दूर ठेवण्याचा निर्णय घेतला. अरे, विचित्र मोह! मी शांती, आनंद आणि सन्मानाची अदलाबदल दुःख, बदनामी आणि निराशेसाठी केली आहे." सर्वांना दिसते की स्वर्गातून त्यांची बहिष्कार योग्य आहे. त्यांच्या जीवनाद्वारे त्यांनी घोषित केले आहे: "आम्हाला हा माणूस [येशू] आपल्यावर राज्य करणार नाही."

जणू काही दुष्टांनी देवाच्या पुत्राच्या राज्याभिषेकाकडे पाहिले आहे. त्यांना त्याच्या हातात दैवी नियमांच्या पाट्या दिसतात, ज्या नियमांचा त्यांनी तिरस्कार केला आहे आणि त्यांचे उल्लंघन केले आहे. ते तारणप्राप्त लोकांकडून आश्चर्य, आनंद आणि

भक्तीचा उद्रेक पाहतात; आणि शहराबाहेरील गर्दीतून सुरांची लाट येत असताना, सर्वजण एकमुखाने घोषणा करतात, "सर्वसमर्थ प्रभू देवा, तुझी कृत्ये महान आणि अद्भुत आहेत; संतांच्या राजा, तुझे मार्ग न्याय्य आणि खरे आहेत" (प्रकटीकरण १५:३); आणि, दंडवत घालून ते जीवनाच्या राजपुत्राची उपासना करतात.

ख्रिस्ताचे वैभव आणि वैभव पाहताना सैतान लकवाग्रस्त झालेला दिसतो. जो एकेकाळी आच्छादन करणारा करूब होता तो आठवतो[बकरीवर हात ठेवलेला] जिथून तो पडला आहे. एक तेजस्वी सराफ, "सकाळचा पुत्र"; किती बदललेला, किती अधोगती! ज्या परिषदेतून त्याला एकेकाळी सन्मानित केले जात होते, तिथून तो कायमचा वगळण्यात आला आहे. तो आता पित्याजवळ उभा असलेला दुसरा पाहतो, त्याचे वैभव झाकून टाकतो. त्याने एका देवदूताने ख्रिस्ताच्या डोक्यावर ठेवलेला मुकुट पाहिला आहे. तो उंच उंचीचा आणि भव्य उपस्थितीचा होता, आणि त्याला माहित आहे की या देवदूताचे उच्च स्थान त्याचे असू शकते.

स्मृती त्याच्या निष्पापपणा आणि पवित्रतेचे घर [बकरीवर ठेवलेला हात] आठवते, देवाविरुद्ध कुरकुर करण्यात आणि ख्रिस्ताचा हेवा करण्यात तोपर्यंत त्याच्यात असलेली शांती आणि समाधान. त्याचे आरोप, त्याचा बंड, देवदूतांची सहानुभूती आणि पाठिंबा मिळविण्यासाठी त्याने केलेले फसवणूक, देवाने त्याला क्षमा केली असती तरी स्वतःला सावरण्यासाठी कोणतेही प्रयत्न न करण्याची त्याची हट्टी चिकाटी - हे सर्व त्याच्यासमोर स्पष्टपणे येते. तो माणसांमधील त्याच्या कामाचा आणि त्याच्या परिणामांचा आढावा घेतो - माणसाचे त्याच्या सहकाऱ्याशी असलेले शत्रुत्व, जीवनाचा भयंकर नाश, राज्यांचा उदय आणि पतन, सिंहासनांचे उलथवणे, गोंधळ, संघर्ष आणि क्रांतींचा दीर्घ क्रम. तो ख्रिस्ताच्या कार्याला विरोध करण्यासाठी आणि माणसाला खाली आणि खाली बुडवण्यासाठी त्याच्या सततच्या प्रयत्नांची आठवण करतो. तो पाहतो की त्याचे नरकमय कट येशूवर विश्वास ठेवणाऱ्यांचा नाश करण्यास शक्तीहीन आहेत. सैतान त्याच्या राज्याकडे, त्याच्या कष्टाचे फळ पाहत असताना, त्याला फक्त अपयश आणि नाश दिसतो. त्याने लोकांना असा विश्वास करायला लावला आहे की देवाचे शहर एक सोपा शिकार असेल; परंतु त्याला माहित आहे की हे खोटे आहे. पुन्हा पुन्हा, मोठ्या वादाच्या प्रगतीत, तो पराभूत झाला आहे आणि त्याला हार मानण्यास भाग पाडले गेले आहे. त्याला शाश्वत देवाची शक्ती आणि वैभव खूप चांगले माहित आहे.

त्या महान बंडखोराचे उद्दिष्ट नेहमीच स्वतःला न्याय देणे आणि बंडासाठी दैवी सरकार जबाबदार आहे हे सिद्ध करणे हे राहिले आहे. यासाठी त्याने आपल्या महाकाय बुद्धीची सर्व शक्ती वाहून नेली आहे. त्याने जाणीवपूर्वक आणि पद्धतशीरपणे आणि अद्भुत यशाने काम केले आहे, आणि मोठ्या संख्येने लोकांना इतक्या काळापासून सुरू असलेल्या महान वादाच्या त्याच्या आवृत्तीचा स्वीकार करण्यास प्रवृत्त केले आहे. हजारो वर्षांपासून या कटाच्या प्रमुखाने सत्यासाठी खोटेपणाचा वापर केला आहे. परंतु आता वेळ आली आहे जेव्हा बंडाचा अखेर पराभव करायचा आहे आणि सैतानाचा इतिहास आणि चारित्र्य उघड करायचे आहे. ख्रिस्ताला पदच्युत करण्याच्या, त्याच्या लोकांचा नाश करण्याच्या आणि देवाच्या शहराचा ताबा घेण्याच्या त्याच्या शेवटच्या महान प्रयत्नात, मुख्य फसवणूक करणारा पूर्णपणे उघड झाला आहे. त्याच्याशी एकजूट झालेल्यांना त्याच्या कार्याचे संपूर्ण अपयश दिसते. ख्रिस्ताचे अनुयायी आणि निष्ठावंत देवदूत देवाच्या सरकारविरुद्ध त्याच्या कारस्थानांची संपूर्ण व्याप्ती पाहतात. तो सार्वत्रिक तिरस्काराचा विषय आहे. सैतान पाहतो की त्याच्या स्वेच्छेने केलेल्या बंडामुळे तो स्वर्गासाठी अयोग्य ठरला आहे. त्याने देवाविरुद्ध युद्ध करण्यासाठी त्याच्या शक्तींना प्रशिक्षित केले आहे; स्वर्गाची शुद्धता, शांती आणि सुसंवाद त्याच्यासाठी परम वेदना असेल. देवाच्या दया आणि न्यायाविरुद्धचे त्याचे आरोप आता शांत झाले आहेत. त्याने यहोवावर टाकण्याचा प्रयत्न केलेला निंदा पूर्णपणे स्वतःवरच अवलंबून आहे. आणि आता सैतान नतमस्तक होतो आणि त्याच्या शिक्षेचा न्याय कबूल करतो.

"हे प्रभू, तुला कोण घाबरणार नाही आणि तुझ्या नावाचे गौरव कोण करणार नाही? कारण तूच एकटा पवित्र आहेस; कारण सर्व राष्ट्रे येऊन तुझ्यासमोर उपासना करतील; कारण तुझे न्याय प्रकट झाले आहेत." वचन ४. दीर्घकाळापासून सुरू असलेल्या वादातील सत्य आणि चुकीचा प्रत्येक प्रश्न आता स्पष्ट झाला आहे. बंडाचे परिणाम, दैवी नियमांना बाजूला ठेवण्याची फळे, सर्व निर्मित बुद्धिमतेच्या दृष्टीसमोर उघड झाले आहेत. देवाच्या सरकारच्या विरुद्ध सैतानाच्या राजवटीचे कार्य संपूर्ण विश्वासमोर सादर केले गेले आहे. सैतानाच्या स्वतःच्या कृत्यांनी त्याला दोषी ठरवले आहे. देवाचे ज्ञान, त्याचा न्याय आणि त्याचा चांगुलपणा पूर्णपणे सिद्ध झाला आहे. असे दिसून येते की महान वादात त्याचे सर्व व्यवहार त्याच्या लोकांच्या शाश्वत कल्याणासाठी आणि त्याने निर्माण केलेल्या सर्व जगाच्या कल्याणासाठी केले गेले आहेत. "हे प्रभू, तुझी सर्व कृत्ये तुझी स्तुती करतील; आणि तुझे संत तुला आशीर्वाद

देतील.” स्तोत्र १४५:१०. पापाचा इतिहास अनंतकाळपर्यंत साक्षीदार राहील की देवाच्या नियमाच्या अस्तित्वामुळे त्याने निर्माण केलेल्या सर्व प्राण्यांचे सुख जोडले गेले आहे. महान वादाच्या सर्व तथ्यांना लक्षात घेता, संपूर्ण विश्व, निष्ठावंत आणि बंडखोर दोन्ही, एकमताने घोषित करते: “हे संतांच्या राजा, तुझे मार्ग न्याय्य आणि खरे आहेत.”

पित्याने आणि पुत्राने मानवाच्या वतीने केलेले महान बलिदान विश्वाला स्पष्टपणे सादर होण्यापूर्वी. अशी वेळ आली आहे जेव्हा ख्रिस्त त्याचे योग्य स्थान धारण करेल आणि अधिपत्या, शक्ती आणि नाव असलेल्या प्रत्येक नावापेक्षा गौरव प्राप्त करेल. त्याच्यासमोर ठेवलेल्या आनंदासाठी - तो अनेक पुत्रांना गौरवात आणेल - त्याने वधस्तंभ सहन केला आणि लज्जेचा तिरस्कार केला. आणि दुःख आणि लज्जा जितकी अकल्पनीय होती तितकीच आनंद आणि गौरव अधिक आहे. तो मुक्त झालेल्यांना पाहतो, त्याच्या स्वतःच्या प्रतिमेत नूतनीकरण केलेले, प्रत्येक हृदय दैवीतेचा परिपूर्ण ठसा धारण करणारे, प्रत्येक चेहरा त्यांच्या राजाच्या प्रतिमेचे प्रतिबिंबित करणारे. तो त्यांच्यामध्ये त्याच्या आत्म्याच्या कष्टाचे परिणाम पाहतो आणि तो समाधानी होतो. मग, एका आवाजात जो पोहोचतो ... नीतिमान आणि दुष्टांच्या जमावाला एकत्र करून तो घोषित करतो: “माझ्या रक्ताचे खरेदी केलेले पैसे पाहा! त्यांच्यासाठी मी दुःख सहन केले, त्यांच्यासाठी मी मरण पावलो, जेणेकरून ते अनंतकाळपर्यंत माझ्या उपस्थितीत राहतील.” आणि सिंहासनाभोवती असलेल्या पांढऱ्या वस्त्रधारी लोकांकडून स्तुतीचे गीत वर येते: “जो कोकरा मारला गेला तो सामर्थ्य, संपत्ती, ज्ञान, सामर्थ्य, सन्मान, गौरव आणि आशीर्वाद मिळविण्यास पात्र आहे.” प्रकटीकरण ५:१२. जीसी ६६८.२-६७१.१

या सर्वांगीण प्रेमाच्या प्रकाशात, दुष्ट लोक सैतानाविरुद्ध उभे राहतात कारण त्यांना दिसते की तो त्यांचा उपकारकर्ता नव्हता तर त्यानेच त्यांना त्याच्या नाशात सहभागी होण्यासाठी पुढे नेले होते. नेमके येथेच आध्यात्मिक अग्नी भौतिक अग्नीच्या रूपात प्रकट होतो. काय होते ते आपण काळजीपूर्वक लक्षात घेऊया:

सैतानाला देवाच्या न्यायाची कबुली देण्यास आणि ख्रिस्ताच्या श्रेष्ठतेपुढे झुकण्यास भाग पाडले गेले असले तरी, त्याचे चारित्र्य अपरिवर्तित राहिले आहे. बंडखोरीचा आत्मा, एका प्रचंड प्रवाहासारखा, पुन्हा बाहेर पडतो. उन्मादाने भरलेला, तो मोठ्या वादाला बळी न पडण्याचा निर्णय घेतो. स्वर्गाच्या राजाविरुद्ध शेवटचा हताश संघर्ष

करण्याची वेळ आली आहे. तो त्याच्या प्रजेच्या मध्ये धावतो आणि त्यांना स्वतःच्या क्रोधाने प्रेरित करण्याचा आणि त्यांना त्वरित युद्धासाठी उद्युक्त करण्याचा प्रयत्न करतो. परंतु त्याने बंडखोरी करण्यास प्रवृत्त केलेल्या असंख्य लाखो लोकांपैकी, आता त्याचे श्रेष्ठत्व मान्य करणारे कोणीही नाही. त्याची शक्ती संपली आहे. दुष्ट लोक सैतानाला प्रेरित करणाऱ्या देवाच्या द्वेषाने भरलेले आहेत; परंतु त्यांना दिसते की त्यांचा खटला निराशाजनक आहे, की ते यहोवाविरुद्ध विजय मिळवू शकत नाहीत. त्यांचा क्रोध [येथे अग्नीचा स्रोत आहे - तो आत्म्याच्या मधूनच येतो] सैतान आणि फसवणुकीत त्याचे प्रतिनिधी असलेल्यांवर पेटला आहे आणि राक्षसांच्या क्रोधाने ते त्यांच्यावर हल्ला करतात.

परमेश्वर म्हणतो: “तू आपले हृदय देवाच्या हृदयासारखे ठेवले आहेस म्हणून पाहा, म्हणून मी परक्यांना, राष्ट्रांमध्ये भयंकर लोकांना तुझ्यावर आणून; ते तुझ्या शहाणपणाच्या सौंदर्याविरुद्ध आपल्या तलवारी उपसतील आणि तुझे तेज भ्रष्ट करतील. ते तुला खाली गर्तेत नेतील.” “हे आच्छादक करुबा, मी तुला अग्नीच्या दगडांमधून नष्ट करीन. मी तुला टाकीन तुला जमिनीवर लोटून देईन, राजांना पाहण्यासाठी मी तुला जमिनीवर राख करीन. तुला पाहणाऱ्या सर्वांमध्ये तू भयानक होशील आणि कधीही

तू आता राहणार नाहीस का?” येहेज्केल २८:६-८, १६-१९.

“प्रत्येक योद्ध्याचे युद्ध गोंधळलेल्या आवाजाने आणि रक्ताने माखलेल्या कपड्यांसह होईल; पण हे जळत्या आणि आगीच्या इंधनाने होईल.” “सर्व राष्ट्रांवर परमेश्वराचा क्रोध आहे आणि त्याचा क्रोध त्यांच्या सर्व सैन्यांवर आहे: त्याने त्यांचा पूर्णपणे नाश केला आहे, त्याने त्यांना कत्तलीसाठी सोपवले आहे.” “दुष्टांवर तो जलद जळत्या निखारे, अग्नि, गंधक आणि भयानक वादळाचा वर्षाव करेल: हा त्यांच्या प्याल्याचा भाग असेल.” यशया ९:५; ३४:२; स्तोत्र ११:६, समास. स्वर्गातून देवाकडून अग्नि येतो. पृथ्वी फाटली आहे. तिच्या खोलवर लपलेली शस्त्रे बाहेर काढली आहेत. प्रत्येक जांभई देणाऱ्या खड्ड्यातून भस्म करणाऱ्या ज्वाला बाहेर पडतात. खडकही आगीत जळत आहेत. [पृथ्वी स्वतःच तिच्या रहिवाशांना बाहेर काढते] तो दिवस आला आहे जो भट्टीसारखा जळेल. घटक तीव्र उष्णतेने वितळतील, पृथ्वी देखील आणि त्यातील कामे जळून खाक होतील. मलाखी ४:१; २ पेत्र ३:१०. पृथ्वीचा पृष्ठभाग वितळलेल्या एका ढिगाऱ्यासारखा दिसतो—अग्नीचा एक विशाल, खळखळणारा

तळागाळ. हा अधार्मिक लोकांच्या न्यायाचा आणि नाशाचा काळ आहे—सीयोनला न्याय मिळावा म्हणून सूड घेण्याचा हा परमेश्वराचा दिवस, प्रतिफल देण्याचे हे वर्ष होय यशया ३४:८.

दुष्टांना पृथ्वीवर त्यांचे फळ मिळेल. नीतिसूत्रे ११:३१. ते “खोटे होतील; आणि येणारा दिवस त्यांना जाळून टाकेल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो.” मलाखी ४:१. काही जण क्षणात नष्ट होतात, तर काहींना बरेच दिवस त्रास सहन करावा लागतो. ... कायद्याची पूर्ण शिक्षा झाली आहे; न्यायाच्या मागण्या पूर्ण झाल्या आहेत; आणि आकाश आणि पृथ्वी, पाहत, यहोवाच्या नीतिमतेची घोषणा करतात. जीसी ६७१.२-६७३.१

श्रम किंवा बाह्य शक्तीशिवाय नष्ट झाले

आपण लक्षात घेतो की नियमशास्त्राचा संपूर्ण दंड देण्यात आला आहे, जो येशूच्या अभिव्यक्तीशी अगदी साम्य आहे की तो शेवटी न्याय करणारा नसेल, तर त्याने बोललेल्या वचनाचा असेल (योहान १२:४७, ४८). देव त्याच्या न्यायनिवाड्यांमध्ये प्राणघातक शक्ती वापरत नाही. या सत्याची पुष्टी अपोकलिफाच्या एका पुस्तकाद्वारे देखील होते, ज्याला अॅडव्हॅंटीझमच्या प्रवर्तकांनी शेवटच्या काळासाठी योग्य आणि महत्वाचे मानले होते: आणि हा माझा पुत्र त्या राष्ट्रांच्या दुष्ट कल्पनांना फटकारेल, जे त्यांच्या दुष्ट जीवनासाठी वादळात पडले आहेत; ३८ आणि त्यांच्यासमोर त्यांचे वाईट विचार आणि त्यांना ज्या यातनांनी त्रास होऊ लागेल ते ठेवेल, जे ज्वालासारखे आहेत:

आणि तो माझ्यासारख्या नियमाने त्यांना श्रमाशिवाय नष्ट करेल. २ एस्द्रास १३:३७-३८

येथे हे मत पुष्टीस येते की दुष्टांना कायद्याच्या परावर्तित कार्यामुळे दंड दिला जाईल. हा अपोक्रीफा जेम्स व्हाईट, जोसेफ बेट्स आणि ई. जे. वॅगनर यांनी अभ्यासलेला आणि उद्धृत केलेला होता. एलेन व्हाईट यांच्या *वर्ड टू द लिटिल फ्लॉक* या सुरुवातीच्या पुस्तकात २रा एस्द्रास या ग्रंथाचा सात वेळा संदर्भ आढळतो. त्यापैकी एक येथे आहे:

आम्ही सर्वजण एकत्र ढगात प्रवेश केला आणि काचेच्या समुद्राकडे जाताना सात दिवस होते, जेव्हा येशूने मुकुट आणले आणि स्वतःच्या उजव्या हाताने ते आमच्या डोक्यावर ठेवले. [२ एस्द्रास २:४३.] WLF १४.३

या श्लोकाकडे आपण २ एस्द्रासच्या दुसऱ्या अध्यायाच्या संदर्भात पाहू आणि त्यात काय बोलले आहे ते पाहू:

आणि त्यांच्यामध्ये एक उंच उंचीचा तरुण होता, तो सर्वांपेक्षा उंच होता. त्याने त्यांच्या प्रत्येक डोक्यावर मुकुट ठेवले होते आणि तो अधिक उंच होता; ज्याचे मला खूप आश्चर्य वाटले. (४४) म्हणून मी देवदूताला विचारले आणि म्हटले, “महाराज, हे काय आहेत?” (४५) त्याने उत्तर दिले आणि मला म्हटले, “हे ते आहेत ज्यांनी मर्त्य वस्त्रे काढून टाकली आहेत आणि अमरत्व धारण केले आहे आणि देवाचे नाव कबूल केले आहे. आता त्यांना मुकुट घातला आहे आणि त्यांना खजुरीची झाडे मिळतात.” (४६) मग मी देवदूताला म्हणालो, “तो कोणता तरुण आहे जो त्यांना मुकुट घालतो आणि त्यांच्या हातात खजुरीची झाडे देतो?” (४७) म्हणून त्याने उत्तर दिले आणि मला म्हटले, “हा देवाचा पुत्र आहे, ज्याची त्यांनी जगात कबुली दिली आहे. मग मी प्रभूच्या नावासाठी इतक्या खंबीरपणे उभे राहिलेल्यांची प्रशंसा करू लागलो. २ एस्द्रास २:४३-४७

एलेन व्हाईटला देवाने दिलेल्या दृष्टान्ताप्रमाणे, तारण पावलेल्यांच्या डोक्यावर मुकुट ठेवणारी व्यक्ती देवाचा पुत्र आहे. शेवटच्या काळात राहणाऱ्या विश्वासणाऱ्यांसाठी अपोक्रीफाच्या महत्वाबद्दल, ती म्हणाली:

देवाच्या आज्ञा पाळणारे सर्वजण, वेशीतून शहरात प्रवेश करतील आणि जीवनाच्या झाडावर हक्क मिळवतील आणि त्या सुंदर येशूच्या सान्निध्यात सदैव असतील ज्याचे तोंड दुपारी सूर्यापेक्षाही तेजस्वी आहे. मग मला देवाचे वचन शुद्ध आणि शुद्ध दिसले आणि त्या वचनातून घोषित केलेले सत्य आपण ज्या पद्धतीने स्वीकारले त्यासाठी आपण जबाबदार राहिले पाहिजे. मला दिसले की ते चकमक हृदयाचे तुकडे करण्यासाठी एक हातोडा होता, आणि कचऱ्याला भस्म करणारी अग्नी, जेणेकरून हृदय शुद्ध आणि पवित्र होईल. मी पाहिले की अपोक्रीफा हे लपलेले पुस्तक आहे आणि या शेवटच्या काळातील ज्ञानी लोकांनी ते समजून घेतले पाहिजे. मी पाहिले की बायबल हे एक मानक पुस्तक आहे, जे शेवटच्या दिवशी आपला न्याय करेल. मी पाहिले की स्वर्ग पुरेसे स्वस्त असेल आणि येशूसाठी बलिदान देण्याइतके काहीही प्रिय नाही आणि राज्यात प्रवेश करण्यासाठी आपण सर्वस्व द्यावे. - हस्तलिखित ४, १८५०.

देवाचे तेजस्वी व्यक्तिमत्व

भविष्यवाणीचा आत्मा या कल्पनेला पुष्टी देतो की आपण ज्या पद्धतीने शास्त्रवचनांचे वाचन करतो ते आपला न्याय कसा केला जाईल यासाठी महत्वाचे आहे, कारण देवाचे वचन हातोड्यासारखे आहे जे चकमक हृदयाचे तुकडे तुकडे करते आणि अग्नीसारखे आहे जे कचरा आणि कथील भस्म करते. देवाचे नियम अग्निमय आहेत, कारण ते त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिलेख आहे:

देवाच्या नियमाला बाजूला ठेवून, लोकांना ते काय करत आहेत हे कळत नाही. देवाचा

नियम हा त्याच्या चारित्र्याचा उतारा आहे. तो त्याच्या राज्याच्या तत्वांना मूर्त रूप देतो. जो कोणी ही तत्वे स्वीकारण्यास नकार देतो तो स्वतःला देवाचे आशीर्वाद वाहणाऱ्या मार्गाबाहेर ठेवत आहे. kol ३०५.३

कारण आपला देव भस्म करणारा अग्नि आहे. इब्री १२:२९

आपण पाहिल्याप्रमाणे, ही आग देवाच्याच तत्वातून येते, जी शुद्ध आणि उदात्त प्रेम आहे:

जो प्रीति करत नाही तो देवाला ओळखत नाही; कारण देव प्रीति आहे. १ योहान ४:८ लक्षात घ्या की ते असे म्हणत नाही की देव प्रेमळ आहे, किंवा देवाला प्रेम आहे, परंतु ते म्हणते की, तो प्रेम आहे. म्हणून जेव्हा देवाचे नाव सादर केले जाते, जे त्याचे चरित्र आहे, तेव्हा दया नेहमीच यादीच्या वर असते:

परमेश्वर म्हणतो, “शहाण्याने आपल्या ज्ञानाचा अभिमान बाळगू नये, पराक्रमी माणसाने आपल्या पराक्रमाचा अभिमान बाळगू नये, श्रीमंताने आपल्या संपत्तीचा अभिमान बाळगू नये. 24 पण जो अभिमान बाळगतो त्याने याचा अभिमान बाळगावा की तो मला समजतो आणि ओळखतो, मीच परमेश्वर आहे जो पृथ्वीवर प्रेम, न्याय आणि नीतिमत्ता चालवतो; कारण या गोष्टींमध्ये मला आनंद होतो,” असे परमेश्वर म्हणतो. यिर्मया 9:23, 24

आणि परमेश्वर ढगात उतरला आणि त्याच्याबरोबर तिथे उभा राहिला आणि त्याने परमेश्वराचे नाव घोषित केले. (6) आणि परमेश्वर निघून गेला त्याच्यासमोर, आणि घोषणा केली, “परमेश्वर, प्रभु देव, दयाळू आणि कृपाळू, सहनशील, आणि चांगुलपणा आणि सत्याने समृद्ध, (७) हजारो लोकांवर दया करणारा, अन्याय, अपराध आणि पाप क्षमा करणारा, आणि तो दोषींना कोणत्याही प्रकारे निर्दोष ठरवणार नाही; वडिलांच्या पापाची शिक्षा मुलांना आणि नातवंडांना तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत देईल.” निर्गम ३४:५-७

प्रेम हे देवाचे मूळ स्वरूप असल्याने, त्याचे इतर सर्व गुण हे केवळ प्रेमाचे प्रकटीकरण किंवा त्या प्रेमाचे माध्यम आहेत:

देवाचे प्रेम त्याच्या न्यायात व्यक्त झाले आहे, त्याच्या दयेतही नाही. डीए ७६२.३

याचा अर्थ असा की देव जे काही करतो ते प्रेमाने प्रेरित होते. आपल्या पित्याचा न्याय

हा कठोर आणि दयेपासून वंचित नाही. सैतान हा असा आहे जो देवाला असे सादर करू इच्छितो की जणू त्याच्यासोबत दया आणि न्याय विसंगत आहेत:

सैतानाची दोषारोप करणारी शक्ती त्याला दयेशी विसंगत न्यायाचा सिद्धांत स्थापित करण्यास प्रवृत्त करेल. तो देवाचा आवाज आणि शक्ती म्हणून काम करत असल्याचा दावा करतो, त्याचे निर्णय न्याय आहेत, शुद्ध आणि दोषरहित आहेत असा दावा करतो. अशा प्रकारे तो न्यायासनावर आपली भूमिका घेतो आणि घोषित करतो की त्याचे सल्ला अचूक आहेत. येथे त्याचा निर्दयी न्याय येतो, न्यायाचा बनावट, देवाला घृणास्पद. ख्रिस्त विजयी ११.४

मोठ्या वादाच्या सुरुवातीलाच, सैतानाने घोषित केले होते की देवाचा नियम पाळता येत नाही, न्याय दयेशी विसंगत आहे आणि जर कायदा मोडला गेला तर पाप्याला क्षमा करणे अशक्य होईल. प्रत्येक पापाला त्याची शिक्षा भोगावीच लागेल, असे सैतानाने आग्रहाने सांगितले; आणि जर देवाने पापाची शिक्षा माफ केली तर तो सत्य आणि न्यायाचा देव राहणार नाही... देव न्यायी असू शकत नाही, असे त्याने आग्रहाने सांगितले आणि तरीही तो पाप्याला दया दाखवू शकत नाही. डीए ७६१.४

त्याउलट, देव नेहमीच त्याच्या मुलांवर प्रेमाने वागतो. हे प्रेम शास्त्र अग्नीसारखे दर्शवते:

मला तुझ्या हृदयावर शिक्का मार, तुझ्या बाहूवर शिक्का मार, कारण प्रेम मृत्यूसारखे प्रबळ आहे, मत्सर थडग्यासारखा भयंकर आहे. त्याचे चमकणे अग्नीच्या ज्वाला आहेत, परमेश्वराची ज्वाला आहे. गीतरत्न ८:६, ७ ESV

प्रेम क्रूर कसे असू शकते? आपल्या स्वर्गीय पित्याचे प्रेम निर्दयपणे पापाचे खरे स्वरूप - त्याचा विनाशकारी गुण प्रकट करते. ही ती ज्योत आहे जी दुष्टांना यातना देईल: तो देवाच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाचा द्राक्षारस पिईल, जो त्याच्या क्रोधाच्या प्याल्यात मिसळल्याशिवाय ओतला जातो; आणि पवित्र देवदूतांच्या आणि कोकन्याच्या उपस्थितीत त्याला अग्नी आणि गंधकाने पीडा दिली जाईल: प्रकटीकरण १४:१०

येथे गंधक यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या ग्रीक शब्दाच्या पुढील व्याख्या आहेत:

Θειον: (theion, theios शी संबंधित - देवत्वाशी संबंधित) स्ट्रॉगची व्याख्या: १.
गंधक α. दैवी धूप.....

अँडव्हॅटिझमच्या प्रवर्तकांना हे उघड झाले की, ही आग दुष्टांना संपूर्ण अनंतकाळ जाळू शकत नाही, कारण ते देवाच्या न्याय्य चारित्र्याच्या विरुद्ध असते. आज आपल्याला देवाच्या चारित्र्याबद्दलच्या या सत्याच्या अरुंद मार्गावर पुढचे पाऊल टाकण्याचे आमंत्रण आहे, जेणेकरून आपला स्वर्गीय पिता या दुःखाचे मूळ नाही, तर त्याची प्रेमळ उपस्थिती पापाला त्याच्या विनाशकारी स्वरूपातून प्रकट करते आणि ही प्रक्रिया न्यायदंड पूर्ण करते हे आपण पाहिले आहे. त्याच्या चारित्र्याचे प्रतिलेख म्हणून, नियम हा प्रेमाचा एक अग्निमय नियम देखील आहे:

आणि तो म्हणाला, “परमेश्वर सीनायहून आला आणि सेईरहून त्यांच्याकडे वर आला; तो पारान पर्वतावरून चमकला आणि तो दहा हजार संतांसह आला; त्याच्या उजव्या हातातून त्यांच्यासाठी अग्निमय नियम निघाला. (३) हो, तो लोकांवर प्रेम करत असे; त्याचे सर्व संत तुझ्या हातात आहेत; आणि ते तुझ्या पायाशी बसले; प्रत्येकजण तुझ्या वचनांचा स्वीकार करेल.” अनुवाद ३३:२, ३

म्हणून महान वादाच्या शेवटच्या प्रकरणाच्या विश्लेषणात आपण वाचले आहे की: कायद्याची संपूर्ण शिक्षा पाहिली गेली आहे; GC 673.1

देवाचा अग्निमय नियम हा त्याच्या प्रेमाची अभिव्यक्ती आहे; त्यात पापाचे खरे स्वरूप प्रकट करण्याची शक्ती आहे आणि ही प्रक्रिया पापाची नाश करणारी शक्ती सोडते. दुसरीकडे, आरशासारख्या स्थितीत, कायदा लोकांच्या पापी विचारांना प्रतिबिंबित करतो जे देवाला क्षमा करू शकत नसलेल्या व्यक्ती म्हणून पाहतात:

देवाच्या नियमांचे उल्लंघन करणाऱ्यासाठी अंधाराच्या साखळ्यांबद्दल आपण वाचतो. आपण अशा किड्याबद्दल वाचतो जो मरत नाही आणि अशा अग्नीबद्दल वाचतो जो मरत नाही. शांत केले. अशाप्रकारे प्रत्येकाचा अनुभव दर्शविला जातो ज्याने स्वतःला सैतानाच्या साठ्यात कलम करण्याची परवानगी दिली आहे, ज्याने पापी गुणांना जपले आहे. जेव्हा खूप उशीर होईल, तेव्हा त्याला कळेल की पाप म्हणजे देवाच्या नियमाचे उल्लंघन आहे. त्याला हे समजेल की पापामुळे त्याचा आत्मा देवापासून दूर झाला आहे आणि देवाचा क्रोध त्याच्यावर राहतो. ही एक अदृश्य आग आहे आणि त्याद्वारे प्रत्येक पश्चात्तापी पापी नष्ट होईल. सैतान सतत लोकांना पापात ढकलण्याचा प्रयत्न करतो आणि जो स्वतःचे नेतृत्व करण्यास तयार आहे, जो आपल्या पापांचा त्याग करण्यास नकार देतो आणि क्षमा आणि कृपेचा तिरस्कार करतो, त्याला त्याच्या मार्गाचे परिणाम भोगावे लागतील. ST, एप्रिल १४, १८९८ परि. १३

देवाकडून आग?

मरत नाही असा किडा, अंधाराच्या साखळ्या आणि न विझणारा अग्नी ही सर्व प्रतीके आहेत जी सैतानाच्या साठ्यात स्वतःला कलम करण्याची परवानगी देणाऱ्या सर्वांच्या अनुभवाचे प्रतिनिधित्व करतात. पापीची ही अवस्था त्याला त्याच्या पापांसाठी खरा

पश्चात्ताप करण्याची संधी आणि म्हणूनच आपल्या पित्याच्या क्षमेचा फायदा घेण्याची संधी याच्या पलीकडे ठेवते. पापाचा परिणाम कसा कडक होतो ते येथे आहे. अर्थात, एक भौतिक अग्नी देखील असेल, जो पृथ्वीला शुद्ध करण्यासाठी आहे जो तिला तिच्या नवीन अवस्थेसाठी तयार करेल. आपण जंगलाला नवीन जीवन देणाऱ्या निरोगी जंगलातील अग्नीच्या समांतरतेचा विचार करू शकतो. देव नश्वर शक्ती वापरत नसल्यामुळे, भौतिक अग्नी कुठून येतो? अनेक भाषांतरांमध्ये "देवाकडून" हा वाक्यांश कंसात ठेवला आहे आणि काहीमध्ये तो अनुपस्थित देखील आहे:

ते पृथ्वीच्या रुंदीवरून वर गेले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला आणि प्रिय शहराला वेढा घातला; आणि स्वर्गातून अग्नि उतरला आणि त्यांना खाऊन टाकले. प्रकटीकरण २०:९

ते पृथ्वीच्या पलीकडे गेले आणि त्यांनी पवित्र लोकांच्या छावणीला आणि प्रिय नगराला वेढले; आणि स्वर्गातून अग्नि खाली उतरला आणि त्यांना जाळून टाकले. प्रकटीकरण २०:९ ASV

ते पृथ्वीच्या रुंदीवरून वर आले आणि त्यांनी संतांच्या छावणीला, प्रिय नगरीला वेढा घातला. मग स्वर्गातून अग्नी खाली आला आणि त्यांना भस्म केले. प्रकटीकरण २०:९ ते संपूर्ण पृथ्वीवरून वर आले आणि देवाच्या प्रिय नगराला, संतांच्या छावणीला वेढा घातला. पण स्वर्गातून अग्नी खाली आला आणि त्यांना भस्म केले. प्रकटीकरण २०:९ CEB

आणि ते पृथ्वीच्या विस्तृत मैदानावर चाल करून गेले आणि संतांच्या छावणीला आणि प्रिय शहराला वेढले, परंतु स्वर्गातून अग्नि खाली आला आणि त्यांना भस्म केले, प्रकटीकरण २०:९ ESV

हे फक्त काही इंग्रजी भाषांतरे आहेत जी या श्लोकाचे भाषांतर अशा प्रकारे करतात. "देवाकडून" या वाक्यांशासह उतारा अनुवादित करताना, भाषांतरकारांनी देवाबद्दलच्या माणसाच्या पापी विचारांचे भाषांतर केले आहे का? त्याच्या पतित स्वभावात माणूस नेहमीच त्याच्या चारित्र्यापेक्षा देवाच्या सामर्थ्याची पूजा करेल, कारण माणूस स्वतः देवाच्या चारित्र्यापेक्षा त्याच्या सामर्थ्याची जास्त इच्छा करतो, विशेषतः कारण तो चारित्र्य आत्मत्यागाचा आहे. अशा प्रकारे तो अशा पद्धतीने

श्लोकांचे भाषांतर करेल जे देवाला हवे असलेले सामर्थ्य अधोरेखित करेल, ज्याला तो कमी महत्त्व देतो त्या चारित्र्यापेक्षा. हे आपल्याला जुन्या कराराचे नियमशास्त्र ऐकणारे बनवते (याकोब १:२३), आपल्या मनात देवाला जाणून घेण्याऐवजी आणि त्याद्वारे त्याच्यावर विश्वास ठेवण्याऐवजी आपल्या स्वतःच्या योजनांनुसार काम करायला लावते. देवाच्या नियमाद्वारे जुन्या कराराच्या विचारसरणीचे प्रतिबिंब खरोखरच देवाच्या चारित्र्याचे वैभव भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे दिसते:

निर्गम २४:१७ आणि इस्राएल लोकांच्या दृष्टीने पर्वताच्या शिखरावर परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे दिसत होते.

सैतानाला नेहमीच असे वाटत आले आहे की लोकांनी असा विश्वास ठेवावा की अग्नी स्वर्गातून खाली येत असल्याने, याचा अर्थ असा होतो की देवाने ते थेट घडवून आणले आहे. तरीही या प्रकरणांमध्ये सैतानानेच स्वर्गातून ही अग्नी पाडली: तो बोलत असतानाच आणखी एक आला आणि म्हणाला, “देवाचा अग्नी आकाशातून पडला आहे, त्याने मेंढरे आणि नोकर-चाकर जळून खाक केले आहेत; आणि मी एकटाच बचावलो आहे आणि तुला हे सांगू शकतो.” ईयोब १:१६

ते पहिल्या श्वापदाचा सर्व अधिकार त्याच्यासमक्ष चालवते आणि ज्या पहिल्या श्वापदाचा प्राणघातक घाव बरा झाला होता, त्याला पृथ्वीने व तिच्यावर राहणाऱ्या लोकांनी नमन करावे असे करते. ते मोठी चिन्हे करते; माणसांसमक्ष आकाशातून पृथ्वीवर अग्नी पडावा असेदेखील करते. प्रकटीकरण १३:१२, १३

तथापि, जेव्हा येशूच्या शिष्यांमध्येही ही विचारसरणी दिसून आली तेव्हा त्याने त्याला फटकारले: आणि जेव्हा त्याचे शिष्य याकोब आणि योहान यांनी हे पाहिले तेव्हा ते म्हणाले, “प्रभु, एलीयाने केले तसे आम्ही स्वर्गातून अग्नीने येऊन त्यांना भस्म करण्याची आज्ञा करावी अशी तुमची इच्छा आहे?” (५५) पण त्याने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हटले, “तुम्हाला माहित नाही तुम्ही कोणत्या प्रकारच्या आत्म्याचे आहात.”

लूक ९:५४, ५५

येथे येशू या वस्तुस्थितीचा उल्लेख करतो की केवळ त्याच्या शिष्यांनाच नाही तर एलीयालाही देवाचे चरित्र समजून घेण्यात अडचण येत होती आणि त्यांना वाटले की

देवाला त्यांच्या परस्पर शत्रूंना अग्नीने नष्ट करावे लागेल. एलीयाच्या सामर्थ्याने आणि आत्म्याने आलेल्यालाही अशाच प्रकारच्या प्रलोभनांनी घेरले: तारणकर्त्याच्या शिष्यांप्रमाणे, बाप्तिस्मा देणाऱ्या योहानाला ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप समजले नाही.. त्याला येशू दाविदाचे सिंहासन घेईल अशी अपेक्षा होती; आणि जसजसा काळ गेला आणि तारणहाराने राजेशाही अधिकाराचा दावा केला नाही तसतसे योहान गोंधळलेला आणि अस्वस्थ झाला. त्याने लोकांना घोषित केले होते की प्रभूसमोर मार्ग तयार करण्यासाठी यशयाची भविष्यवाणी पूर्ण झाली पाहिजे; पर्वत आणि टेकड्या सपाट केल्या पाहिजेत, वाकडे सरळ केले पाहिजेत आणि खडबडीत जागा सपाट केल्या पाहिजेत. मानवी अभिमानाची आणि सामर्थ्याची उंच ठिकाणे पाडली जावीत अशी त्याची अपेक्षा होती. त्याने मशीहाकडे लक्ष वेधले होते ज्याच्या हातात पंखा होता आणि जो त्याचे फरशी पूर्णपणे स्वच्छ करेल, जो त्याच्या कोठारात गहू गोळा करेल आणि भुसा न विझणाऱ्या अग्नीने जाळून टाकेल. संदेष्टा एलीयाप्रमाणे, ज्याच्या आत्म्याने आणि सामर्थ्याने तो इस्राएलमध्ये आला होता, त्याने प्रभूला अग्नीने उत्तर देणारा देव म्हणून प्रकट होण्याची वाट पाहिली. DA 215.2

तरीही देव आणि त्याचा पुत्र त्यांच्या संदेष्ट्यांशी धीराने वागले, त्यांना त्यांच्या पवित्र चारित्र्याचे स्वरूप आणि त्यांच्या राज्याची तत्त्वे शिकवली: आणि तो म्हणाला, “जा आणि परमेश्वरासमोर डोंगरावर उभा राहा.” आणि पाहा, परमेश्वर तिथून जात होता, आणि एका मोठ्या आणि जोरदार वाऱ्याने पर्वत फाडले आणि परमेश्वरासमोर खडक फोडले; पण परमेश्वर वाऱ्यात नव्हता; आणि वारा नंतर भूकंप झाला; पण परमेश्वर भूकंपात नव्हता: १२ भूकंपानंतर आग लागली; पण परमेश्वर अग्नीत नव्हता; आणि अग्नी नंतर एक शांत मंद आवाज आला. १ राजे १९:११-१२

परमेश्वर भौतिक अग्नीत नव्हता कारण त्याची शक्ती नेहमीच त्याच्या प्रेमळ चारित्र्याला समर्पित असते, आणि म्हणूनच त्याचे राज्य हे बळ आणि जबरदस्त शक्तीचे राज्य नाही: तारणकर्त्याने त्याच्या शिष्यांना त्याच्याभोवती एकत्र केले आणि त्यांना म्हटले, “जर कोणी पहिला होऊ इच्छित असेल तर तो सर्वांमध्ये शेवटचा आणि सर्वांचा सेवक होईल.” या शब्दांमध्ये एक गंभीरता आणि प्रभाव होता जो शिष्यांना समजण्यापासून खूप दूर होता. ख्रिस्ताने जे ओळखले ते त्यांना दिसले नाही. त्यांना ख्रिस्ताच्या राज्याचे स्वरूप समजले नाही आणि हे अज्ञान त्यांच्या वादाचे स्पष्ट

कारण होते. परंतु खरे कारण अधिक खोलवर होते. राज्याचे स्वरूप स्पष्ट करून, ख्रिस्ताने काही काळासाठी त्यांचा कलह शांत केला असता; परंतु यामुळे मूळ कारणाला स्पर्श झाला नसता. त्यांना पूर्ण ज्ञान मिळाल्यानंतरही, प्राधान्याचा कोणताही प्रश्न अडचणीला पुन्हा नव्याने आणू शकला असता. अशा प्रकारे ख्रिस्ताच्या जाण्यानंतर चर्चवर आपत्ती आली असती. सर्वोच्च स्थानासाठीचा संघर्ष हा त्याच आत्म्याचा परिणाम होता जो वरील जगात महान संघर्षाची सुरुवात होती आणि ज्याने ख्रिस्ताला स्वर्गातून मृत्युमुखी पाडले होते. त्याच्यासमोर "सकाळचा पुत्र" लूसिफरचे दर्शन घडले, जो सिंहासनाभोवती असलेल्या सर्व देवदूतांपेक्षा वैभवी होता आणि देवाच्या पुत्राशी जवळचा संबंध जोडत होता. लूसिफर म्हणाला होता, "मी परात्पर देवासारखा होईन" (यशया १४:१२, १४); आणि स्वतःच्या उदात्तीकरणाच्या इच्छेने स्वर्गीय दरबारात कलह निर्माण केला होता आणि देवाच्या अनेक सैन्यांना हाकलून लावले होते. जर लूसिफरला खरोखरच परात्पर देवासारखे व्हायचे असेल तर त्याने स्वर्गातील त्याचे नियुक्त स्थान कधीही सोडले नसते; कारण परात्पर देवाचा आत्मा निःस्वार्थ सेवेत प्रकट होतो. लूसिफरला देवाची शक्ती हवी होती, पण त्याचे चारित्र्य नाही. त्याने स्वतःसाठी सर्वोच्च स्थान शोधले आणि त्याच्या आत्म्याने प्रेरित होणारा प्रत्येक प्राणीही तेच करेल. अशा प्रकारे परकेपणा, कलह आणि संघर्ष अपरिहार्य होईल. वर्चस्व हे सर्वात बलवानांचे बक्षीस बनते. सैतानाचे राज्य हे शक्तीचे राज्य आहे; प्रत्येक व्यक्ती एकमेकांना त्याच्या स्वतःच्या प्रगतीच्या मार्गात अडथळा मानते, किंवा एक पायरी मानते ज्यावर तो स्वतः उच्च स्थानावर चढू शकतो. डीए ४३५.२

मग एलीयाने राजाने त्याला पकडण्यासाठी पाठवलेल्यांना नष्ट करण्यासाठी स्वर्गातून अग्नी का पाडला? आणि जर ही अग्नी देवाकडून नसेल तर ती कुठून आली?

एलीयाने पन्नास जणांच्या सरदाराला उत्तर दिले, "जर मी देवाचा माणूस असेन तर आकाशातून अग्नी उतरून तुला भस्म करों." आणि तुझे पन्नास." तेव्हा आकाशातून अग्नी खाली आला आणि त्याने त्याला आणि त्याच्या पन्नास जणांना भस्म केले. २ राजे १:१०

शिष्यांनी ज्या प्रकरणाचा उल्लेख केला होता ते हेच आहे. येथे एलीयाने अद्याप देवाच्या राज्याबद्दलचे आपले चुकीचे विचार सोडलेले नाहीत आणि स्वर्गातून येणाऱ्या चिन्हांद्वारे आणि हिंसाचाराद्वारे देवाचा संदेष्टा म्हणून आपली ओळख सिद्ध करण्याच्या मोहाला तो बळी पडला. अशाच प्रकारच्या मोहांसह सैतान देखील येशूकडे आला:

आणि जेव्हा परीक्षक त्याच्याकडे आला तेव्हा तो म्हणाला, “जर तू देवाचा पुत्र आहेस तर या दगडांना भाकरी करण्याची आज्ञा दे.” मतय ४:३

आणि म्हणाला, “तू जो मंदिर पाडून तीन दिवसात बांधतोस, स्वतःला वाचव. जर तू देवाचा पुत्र आहेस तर वधस्तंभावरून खाली ये.” मतय २७:४०

एलीयाच्या कथेबद्दल अधिक तपशीलवार अभ्यासासाठी, पुस्तिका वाचा *द मृत्यू मंत्रालय*. हे सर्व लक्षात घेऊन, हजार वर्षांनंतर स्वर्गातून खाली पडून पृथ्वीवरून बाहेर पडणाऱ्या भौतिक अग्नीचे कारण काय असेल? जेव्हा आपण देवाच्या वचनाचा आणि पर्यावरणाचा घटक पाहिला तेव्हा आपल्याला असे दिसून आले की देवाने निसर्गात अंमलात आणलेले नियम मानवाच्या आनंदाच्या आणि देवाच्या आज्ञाधारकतेच्या स्थितीत असलेल्या चारित्र्याचे प्रतिबिंब म्हणून डिझाइन केलेले होते. तरीही जेव्हा ख्रिस्ताच्या आत्म्याच्या जागी बंडाचा आत्मा, सैतानाचा आत्मा ओतला गेला, तेव्हा पृथ्वीने ते प्रकट करण्यास सुरुवात केली. जलप्रलय हा त्या युगाचा कळस होता, जेव्हा एका संपूर्ण पिढीने ख्रिस्ताला स्वतःमध्ये वधस्तंभावर खिळले, त्याच्या शक्तीचा वापर त्यांच्या पाया आणि स्वार्थी हेतूसाठी केला. जेव्हा त्यांनी त्याच्या आत्म्याला पूर्णपणे नाकारले, ज्यामध्ये सर्वकाही आहे (“त्याच्याद्वारे सर्व गोष्टींचा समावेश आहे”, कलस्सै १:१७; आणि “ज्याच्यामध्ये आपण राहतो, फिरतो आणि आपले अस्तित्व आहे”, प्रेषितांची कृत्ये १७:२८) तेव्हा पृथ्वीला त्याच्या मालकाचा - पतित मनुष्याचा आत्मा पूर्णपणे प्रकट करण्याची परवानगी देण्यात आली. आपल्याला माहिती आहे की शेवटी हेच तत्व कार्य करेल, जिथे माणसांच्या ज्वलंत वासना पृथ्वीला भरून टाकतील आणि भौतिक अग्नीच्या रूपात बाहेर पडतील:

आणि त्याचप्रमाणे, पुरुषांनीही स्त्रीचा नैसर्गिक वापर सोडून देऊन एकमेकांबद्दलच्या आपल्या वासनेत जळून खाक झाले; पुरुषांनी पुरुषांसोबत अनुचित काम केले आणि त्यांच्या चुकीबद्दल त्यांना योग्य ते फळ मिळाले. रोमकरांस पत्र १:२७

प्रथम हे ध्यानात ठेवा की, स्वतःच्याच वासनांप्रमाणे चालणारे थट्टेखोर लोक शेवटल्या दिवसांत थट्टा करत येऊन म्हणतील, त्याच्या येण्याचे वचन आता कोठे आहे? कारण वाडवडील निजले तेव्हापासून सर्वकाही उत्पत्तीच्या प्रारंभापासून होते तसेच चालू आहे.” कारण ते हे बुद्धिपुरस्सर विसरतात की, पूर्वी देवाच्या शब्दाने

आकाश आणि पाण्यातून पाण्याच्या योगे घडलेली अशी पृथ्वी ही झाली; 6त्याच्या योगे तेव्हाच्या जगाचा पाण्याने बुडून नाश झाला; पण आताचे आकाश व पृथ्वी ही त्याच शब्दाने अग्नीसाठी राखलेली आहेत; म्हणजे न्यायनिवाड्याचा व भक्तिहीन लोकांच्या नाशाचा दिवस येईपर्यंत राखून ठेवलेली आहेत. २ पेत्र ३:३-७

आपण विचार करू शकतो की प्राचीन काळातील लोक आणि त्यांनी या तत्वावर विश्वास का ठेवला नाही. तरीही आजची परिस्थिती वेगळी नाही. जेव्हा मानवजातीच्या संपूर्ण इतिहासातील सर्व दुष्ट लोक पृथ्वीच्या पृष्ठभागावर पसरतील आणि सैतानासह त्यांचे बंड पूर्णपणे प्रकट करतील, तेव्हा पृथ्वी आणि स्वर्ग पुन्हा एकदा त्यांच्या दुष्टतेचे ज्वलंत स्वरूप प्रतिबिंबित करण्यास अनुमती देतील. म्हणूनच महान वादाच्या शेवटच्या प्रकरणातील या उताऱ्यात आपण पृथ्वी आणि संपूर्ण सृष्टीबद्दल पुढील गोष्टी वाचतो:

सैतानाचे विनाशाचे काम कायमचे संपले आहे. सहा हजार वर्षांपासून त्याने आपली इच्छा पूर्ण केली आहे, पृथ्वीला दुःखाने भरले आहे आणि संपूर्ण विश्वात दुःख निर्माण केले आहे. संपूर्ण सृष्टीने कणहले आहे आणि वेदनांनी एकत्र वेदना सहन केल्या आहेत. आता देवाचे प्राणी त्याच्या उपस्थितीतून आणि मोहांपासून कायमचे मुक्त झाले आहेत. "संपूर्ण पृथ्वी विश्रांती घेत आहे आणि शांत आहे: ते [नीतिमान] गाणे गातात." यशया १४:७. आणि संपूर्ण निष्ठावंत विश्वातून स्तुती आणि विजयाचा जयजयकार उठतो. "मोठ्या लोकसमुदायाचा आवाज," "अनेक पाण्याच्या आवाजासारखा आणि मोठ्या मेघगर्जनांच्या आवाजासारखा," असे म्हणत ऐकू येते: "हालेलूया : कारण सर्वशक्तिमान प्रभु देव राज्य करतो." प्रकटीकरण १९:६. जीसी ६७३.२

शेवटी पृथ्वी आणि स्वर्ग, अग्नीच्या रूपात साठवलेल्या दुष्टतेला बाहेर टाकून, शांततेत विश्रांती घेतील. मग पुन्हा पुन्हा आणि कायमचे निसर्गाला रहिवाशाच्या पवित्रतेच्या सौंदर्याचे प्रतिबिंब पाडण्यास सक्षम केले जाईल - देवाची मुले ज्यांचे आत्मे आणि अंतःकरणे ख्रिस्ताच्या आज्ञाधारकतेच्या आत्म्याने आणि त्याच्या पित्याबद्दल प्रेमळ कृतज्ञतेने आनंदित होतात. ख्रिस्ताचे चारित्र्य स्वीकारून त्यांना आपल्या अद्भुत देवाच्या आणि त्याच्या पुत्राच्या अग्निमय प्रेमाच्या उपस्थितीत कायमचे जगण्यास सक्षम केले गेले होते.

(२६) आणि मेलेल्यांचे पुनरुत्थान कसे होते याबद्दल: तुम्ही मोशेच्या पुस्तकात वाचले

नाही का की, झुडुपात देव त्याला म्हणाला, 'मी अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव आणि याकोबाचा देव आहे?' (२७) तो मेलेल्यांचा देव नाही तर जिवंतांचा देव आहे. म्हणून तुम्ही खूप चुकत आहात.

येशू जळत्या झुडुपाला जिवंतांचा देव असण्याशी जोडतो. तेच झुडूप आगीत जाळले जात आहे, तरीही ते भस्म होत नाही याचे प्रतीकात्मक अर्थ:

व्हा परमेश्वराच्या दूताने एका झुडुपातून अग्निज्वालेत त्याला दर्शन दिले; त्याने दृष्टी लावली तर झुडूप अग्नीने जळत असून ते भस्म झाले नाही असे त्याला दिसले. उतेव्हा मोशे म्हणाला, "मी आता तिकडे जाऊन हा काय चमत्कार आहे, ते झुडूप का भस्म होत नाही ते पाहतो." ते पाहण्यास मोशे तिकडे वळला असे परमेश्वराने पाहिले, आणि झुडुपातून देवाने त्याला हाक मारून म्हटले, "मोशे, मोशे." तेव्हा तो म्हणाला, "काय आज्ञा?" देव त्याला म्हणाला, "इकडे जवळ येऊ नकोस; तू आपल्या पायांतले जोडे काढ, कारण ज्या जागी तू उभा आहेस ती भूमी पवित्र आहे." तो आणखी म्हणाला, "मी तुझ्या पित्याचा देव, अब्राहामाचा देव, इसहाकाचा देव, याकोबाचा देव आहे." तेव्हा मोशेने आपले तोंड झाकले; कारण देवाकडे पाहण्यास तो भ्याला.

निर्गम ३:२-६

पापी आणि नीतिमान दोघेही त्या ज्वलंत प्रेमाच्या सान्निध्यात असतील, पण आपण त्यावर कशी प्रतिक्रिया देतो हे आपल्यावर अवलंबून आहे. नीतिमान "भस्म करणाऱ्या अग्नीसोबत राहू शकतात"; परंतु एका उच्च देवाला भेटल्यावर उघड झालेल्या पापी जीवनाचे विचार, शब्द आणि कृती, देवाला निर्दयी ठरवणाऱ्या माणसावर स्वतःच उलटतील - आणि पापीचा "अग्नीसारखा श्वास त्याला भस्म करेल".

(१०) आता मी उठेन, असे परमेश्वर म्हणतो; आता मी उंच होईन; आता मी स्वतःला उंच करीन. (११) तुम्ही भुसा गर्भधारण कराल, तुम्ही गवत जन्मवाल; तुमचा श्वास, अग्नीसारखा, तुम्हाला खाऊन टाकील. (१२) आणि लोक चुन्याच्या जळत्या लाटांसारखे होतील; काटेरी झुडुपे तोडून टाकल्याप्रमाणे ते आगीत जाळले जातील. (१३) दूर असलेल्यांनो, मी काय केले आहे ते ऐका; आणि जवळ असलेल्यांनो, माझे सामर्थ्य ओळखा. (१४) सियोनमधील पापी घाबरले आहेत; ढोंगी लोकांना भीतीने आश्चर्यचकित केले आहे. आपल्यापैकी कोण भस्म करणाऱ्या अग्नीजवळ राहील?

आपल्यापैकी कोण कायमच्या जळत्या लाटांमध्ये राहील? (१५) जो नीतिमतेने चालतो आणि सरळ बोलतो; जो जुलूम करून मिळवलेल्या नफ्याचा तिरस्कार करतो, जो लाच घेण्यापासून हात हलवतो, जो रक्त ऐकण्यापासून कान रोखतो आणि वाईट पाहण्यापासून डोळे बंद करतो; (१६) तो उंच ठिकाणी राहील: त्याचे संरक्षण खडकांचे शस्त्र असेल: त्याला भाकर दिली जाईल; त्याचे पाणी खात्रीने मिळेल. (१७) तुमचे डोळे राजाला त्याच्या सौंदर्यात पाहतील; ते खूप दूर असलेल्या देशाकडे पाहतील. यशया ३३:१४-१७ पृथ्वी विनाशाच्या अग्नीने वेढलेली असताना, नीतिमान पवित्र शहरात सुरक्षितपणे राहिले. पहिल्या पुनरुत्थानात सहभागी झालेल्यांवर, दुसऱ्या मृत्यूचे कोणतेही सामर्थ्य नाही. देव दुष्टांसाठी भस्म करणारा अग्नि आहे, तर तो त्याच्या लोकांसाठी सूर्य आणि ढाल आहे. प्रकटीकरण २०:६; स्तोत्र ८४:११. जीसी ६७३.३

बाबेलच्या अग्नीत न जाळता उभे राहिलेल्या तीन तरुण इब्री पुरुषांप्रमाणे, स्वर्गीय शहरातील पवित्र रहिवासी दुष्टांकडून बाहेर पडणाऱ्या क्रोधाच्या आत्म्याने प्रभावित होत नाहीत. ते शांतीच्या राजपुत्राच्या आत्म्याने भरलेले आहेत आणि म्हणूनच सर्व निसर्ग त्यांच्यासोबत शांततेत आहे. देव त्यांच्यासाठी ढाल आहे या अर्थाने की ते त्याच्या आत्म्याने भरलेले आहेत कारण ज्याचे मन तुझ्या ठायी स्थिर झाले आहे त्याला तू पूर्ण शांती देतोस, कारण त्याचा भाव तुझ्यावर असतो. (यशया २६:३).

शिक्षेचे प्रमाण

दुष्टांना जेवढे दुःख सहन करावे लागते ते त्यांच्या पापीपणाच्या प्रमाणात असते या कल्पनेबद्दल काय? येशूने पुढील गोष्टी सांगितल्याः

आपल्या धन्याची इच्छा काय आहे हे माहीत असता ज्या दासाने तयारी केली नाही किंवा त्याच्या इच्छेप्रमाणे केले नाही त्याला पुष्कळ फटके मिळतील, परंतु ज्याने फटके मिळण्याजोगी कृत्ये माहीत नसता केली त्याला थोडे मिळतील. ज्या कोणाला पुष्कळ दिले आहे त्याच्याजवळून पुष्कळ मागण्यात येईल, आणि ज्याच्याजवळ पुष्कळ ठेवले आहे त्याच्याजवळून पुष्कळच अधिक मागतील. लूक १२:४७-४८

याचा विस्तार म्हणून, भविष्यवाणीचा आत्मा म्हणतो:

दुष्टांना पृथ्वीवर त्यांचे फळ मिळेल. नीतिसूत्रे ११:३१. ते "खोटे होतील: आणि येणारा दिवस त्यांना जाळून टाकेल, असे सेनाधीश परमेश्वर म्हणतो." मलाखी ४:१. काहींचा नाश एका क्षणात होतो, तर काहींना अनेक दिवस त्रास सहन करावा लागतो. सर्वांना "त्यांच्या कृत्यांनुसार" शिक्षा होते. नीतिमानांची पापे सैतानाकडे हस्तांतरित केल्यामुळे, त्याला केवळ त्याच्या स्वतःच्या बंडासाठीच नव्हे तर त्याने देवाच्या लोकांना करायला लावलेल्या सर्व पापांसाठीही त्रास सहन करावा लागतो. त्याची शिक्षा त्याने ज्यांना फसवले त्यांच्यापेक्षा खूप मोठी असेल. त्याच्या फसवणुकीमुळे पडलेल्या सर्वांचा नाश झाल्यानंतर, तो अजूनही जगतो आणि दुःख भोगतो. शुद्धीकरणाच्या ज्वालांमध्ये दुष्टांचा शेवटी नाश होतो, मूळ आणि फांदी - सैतान मूळ आणि त्याचे अनुयायी फांद्या. कायद्याची पूर्ण शिक्षा झाली आहे; न्यायाच्या मागण्या पूर्ण झाल्या आहेत; आणि आकाश आणि पृथ्वी, पाहून, यहोवाची नीतिमत्ता घोषित करतात. {GC 673.1}

आपल्याला आठवते की बायबल म्हणते की नियम आध्यात्मिक आहे (रोमकर ७:१२). दुष्टांचा न्याय नियमानुसार केला जातो, म्हणून त्यांचे दुःख प्रथमतः आध्यात्मिक

असते जसे आपण आधी सूचित केले आहे. एखाद्या व्यक्तीला ख्रिस्त आणि त्याच्या इच्छेबद्दल जितके जास्त ज्ञान असेल तितके त्याचे दुःख जास्त असेल. जेव्हा एखादी व्यक्ती अशा व्यक्तीच्या अंत्यसंस्काराला उपस्थित राहते ज्याला ते चांगले माहित नसते, तेव्हा दुःख तेवढे मोठे नसते; परंतु जेव्हा तुम्हाला एखाद्या व्यक्तीचे जवळचे ज्ञान असते तेव्हा दुःख मोठे असते. देवाला आणि त्याच्या पुत्राला सैतानापेक्षा जास्त कोणीही ओळखले नाही. तो देवाच्या पवित्र अग्नि दगडांवर (यहेज्केल २८:१४) वर खाली फिरत होता - त्याच्या चारित्र्याचे प्रतीक जे नियम आहे. म्हणूनच त्याचे दुःख सर्वात मोठे आहे; म्हणूनच त्याला इतर कोणापेक्षा जास्त काळ त्रास सहन करावा लागतो. बायबलमध्ये असे म्हटलेले नाही की सैतानाला जास्त काळ त्रास कोण सहन करतो, ते वाचकांवर सोडले आहे की सैतानाला कोण सहन करतो.

येशू ज्या पद्धतीने न्याय करतो त्यावरून आपल्याला कळते की पापी स्वतःच स्वतःवर शिक्षा आणतो.

आणि ज्यांनी हे ऐकले, ते स्वतःच्या विवेकाने दोषी ठरले, ते एक एक करून बाहेर गेले, ज्येष्ठांपासून सुरुवात करून अगदी शेवटपर्यंत; आणि येशू एकटाच राहिला आणि ती स्त्री मध्यभागी उभी राहिली. योहान ८:९

हामानाच्या कथेवरून आपल्याला हे देखील दिसून येते की सैतानाला जोपर्यंत त्रास सहन करावा लागतो तोपर्यंत त्याला का सहन करावे लागते. आणि एका खोज्यांपैकी एक हरबोना राजासमोर म्हणाला, “पाहा, राजाला बरे करणाऱ्या मर्दखयसाठी हामानने बनवलेला पन्नास फूट उंच फाशीचा स्तंभ हामानच्या घरात उभा आहे.” मग राजाने म्हटले, “त्यावर त्याला फाशी द्या.” एस्तेर ७:९

हामान आणि मर्दखय ख्रिस्त आणि सैतान यांचे प्रतीक आहेत. ख्रिस्तासाठी सैतान ज्याची इच्छा करीत होता तो दंड, तो स्वतः भोगेल. कारण आपण वाचतो: तुमचा न्याय होऊ नये म्हणून तुम्ही न्याय करू नका. (२) कारण ज्या न्यायाने तुम्ही न्याय कराल त्याच न्यायाने तुमचा न्याय केला जाईल आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हाला पुन्हा मापून दिले जाईल. मत्तय ७:१,२

सैतानाचा न्याय त्याच्या स्वतःच्या न्यायाच्या कल्पनेने केला जाईल.. प्रत्येक पापाची

शिक्षा झालीच पाहिजे अशी त्याची विनंती होती. जर देवाने क्षमा केली तर तो म्हणाला, शिक्षा, तो सत्याचा किंवा न्यायाचा देव नव्हता. सैतानाला तोच न्याय मिळेल जो त्याने देवाला द्यावा असे म्हटले होते.

{१२ एमआर ४१३.१}

प्रत्येक व्यक्तीला तो न्याय मिळेल जो देवाने इतरांवर करावा असे त्यांना वाटले होते. त्यांनी जितका जास्त द्वेष आणि सूडबुद्धी इतरांवर दाखवली असेल तितकीच देवाच्या प्रेमाच्या नियमाच्या आरशात त्यांच्यात हे प्रतिबिंबित होईल ज्यामुळे त्यांना त्यांच्या स्वभावाची संपूर्ण भ्रष्टता दिसून येईल. जे लोक इतरांसाठी ज्या तीव्रतेने मागणी करत होते त्याच तीव्रतेने ते नरकात कुजतील. म्हणून क्षमा करा आणि तुम्हाला क्षमा केली जाईल. प्रत्येक माणसाचे कर्ज माफ करा. तुमच्या मनात तुमच्या शत्रूशी स्वतःला जुळवून घ्या आणि तुमच्या अंतःकरणात त्याच्याशी शांती करा, नाहीतर तुम्हालाही त्याच न्यायाला सामोरे जावे लागेल ज्याने तुम्ही इतरांना दोषी ठरवले आणि त्यांना दोषी ठरवले.

वाटेत तुझा विरोधी त्याच्याबरोबर आहे तोपर्यंत त्याच्याशी लवकर समेट कर, नाहीतर विरोधी तुला न्यायाधीशाकडे नेईल आणि न्यायाधीश तुला अधिकाऱ्याकडे नेईल आणि तुला तुरुंगात टाकले जाईल. (२६) मी तुला खरे सांगतो, जोपर्यंत तू शेवटचा पैसा फेडत नाहीस तोपर्यंत तू तेथून बाहेर पडणार नाहीस. मत्तय ५:२५-२६

सैतानाने इतर कोणत्याही व्यक्तीपेक्षा जास्त दोषी ठरवले आहे आणि आरोप केले आहेत आणि त्यामुळे त्याला सर्वात जास्त काळ त्रास सहन करावा लागेल.

निष्कर्ष

या पुस्तिकेत हे स्पष्टपणे सिद्ध केले आहे की:

वाईट दुष्टांना मारून टाकेल आणि नीतिमानांचा द्वेष करणारे ओसाड होतील. स्तोत्र ३४:२१

पाप्याच्या हृदयातील वाईट गोष्टच बाहेर पडून त्याचा नाश करेल. देवाच्या उपस्थितीत पाप्याच्या हृदयात निर्माण होणाऱ्या अपराधीपणातून ही आग निर्माण होते. थोडक्यात आपल्याला काही सोप्या गोष्टी आठवतात.

1. नीतिमतेचा मार्ग अरुंद आहे आणि जगातील बहुतेक लोक देवाच्या प्रेमळ कृपेला नाकारतील. येशूने म्हटले की अनंतकाळच्या जीवनाचा मार्ग अरुंद आणि अरुंद आहे आणि तो शोधणारे फार कमी आहेत. मत्तय ७:१४.
2. दुष्ट लोक मरतील आणि कायमचे हरवले जातील, त्यांच्या स्वतःच्या बंडाच्या अपराधामुळे ते वेदनेने चिरडले जातील.
3. माणसाच्या पापीपणाचे प्रतिबिंब पाडण्याची क्षमता असलेल्या निसर्गाच्या नियमांमुळेच दुष्टांचा नाश होईल, त्याच वेळी त्यांच्या लज्जास्पद जीवनाच्या ओझ्याखाली दबलेले आणि सोडून दिलेले वाटेल.
4. देवाकडून दुष्टांचे जीवन संपवण्याची कोणतीही आक्रमक कृती, बळजबरी किंवा इच्छा नाही. दुष्ट लोक त्यांच्या स्वतःच्या हातांनी केलेल्या कामात अडकले आहेत; ते त्यांनी खोदलेल्या खड्ड्यात पडतात. (स्तोत्र ७:१५; स्तोत्र ९:१६)

अंतिम अग्निमय न्यायदंड

देवावर विश्वास ठेवणाऱ्यांसाठी जवळजवळ सर्वत्र असा तर्क केला जातो की पापाचा अंत करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे दुष्टांना त्यांच्या मार्गावर थांबवणे आणि देवाच्या हृदयातून क्रोधाचा एक ज्वलंत प्रवाह खाली आणणे जेणेकरून ते दुष्टांना जाळून टाकतील आणि त्यांचा नाश करतील.

अनेकदा असे मानले जाते की दुष्ट लोक फक्त स्वतःचा नाश करणार नाहीत आणि जर देव न्यायाचा देव असेल तर तो अपराध्यांना शिक्षा करेल आणि त्यांच्या दुष्कृत्यांबद्दल त्यांना थेट आगीत टाकून आणि स्वतः जिवंत जाळून त्यांच्या दुष्कृत्यांबद्दल बक्षीस देईल.

एक प्रेमळ देव त्याच्या मुलांसोबत असे करेल का? तुम्ही तुमच्या मार्गभ्रष्ट मुलांना आगीत जिवंत जाळून त्यांना वेदनेने ओरडताना पहाल का?

काही लोक म्हणतात की कर्करोगाचे उच्चाटन करण्याचा एकमेव मार्ग म्हणजे तो नष्ट करणे. या समीकरणाची समस्या अशी आहे की तुम्ही एकाच व्यक्तीचा कर्करोग काढून टाकता, त्याचा उद्देश जीव वाचवणे आहे, तो नष्ट करणे नाही. काही लोक म्हणतात की दुष्ट लोक रेबीज झालेल्या कुत्र्यासारखे असतात आणि कुत्र्याला झोपवले पाहिजे. मग तुम्ही कुत्र्याला घेऊन हळूहळू अनेक दिवस आगीत जाळता का, तो ओरडतो आणि वेदनेने ओरडतो आणि नीतिमान लोक रडतात - फक्त थोडे अधिक कारण तुम्ही तुमच्या दुष्टतेमुळे ते पात्र आहात? शेवटी खरोखर हेच घडणार आहे का?

"जे लोक इतक्या मुक्तपणे दिलेल्या दयेला नाकारतात, त्यांना त्यांनी ज्याचा तिरस्कार केला आहे त्याचे मूल्य कळेल. ख्रिस्ताने वधस्तंभावर सहन केलेल्या यातना त्यांना जाणवतील ज्या सर्वांना ते मिळावे म्हणून त्यांनी मुक्तता खरेदी केली. आणि त्यानंतर त्यांना कळेल की त्यांनी काय गमावले आहे - शाश्वत जीवन आणि अमर वारसा." आरएच ४ सप्टेंबर १८८३

त्याने आमचे दुःख सहन केले आहे, आणि आमचे दुःख त्याने वाहिले आहे; तरीसुद्धा आम्ही त्याला देवाकडून मारलेला, मारलेला आणि कष्टी वाटले. यशया ५३:४

